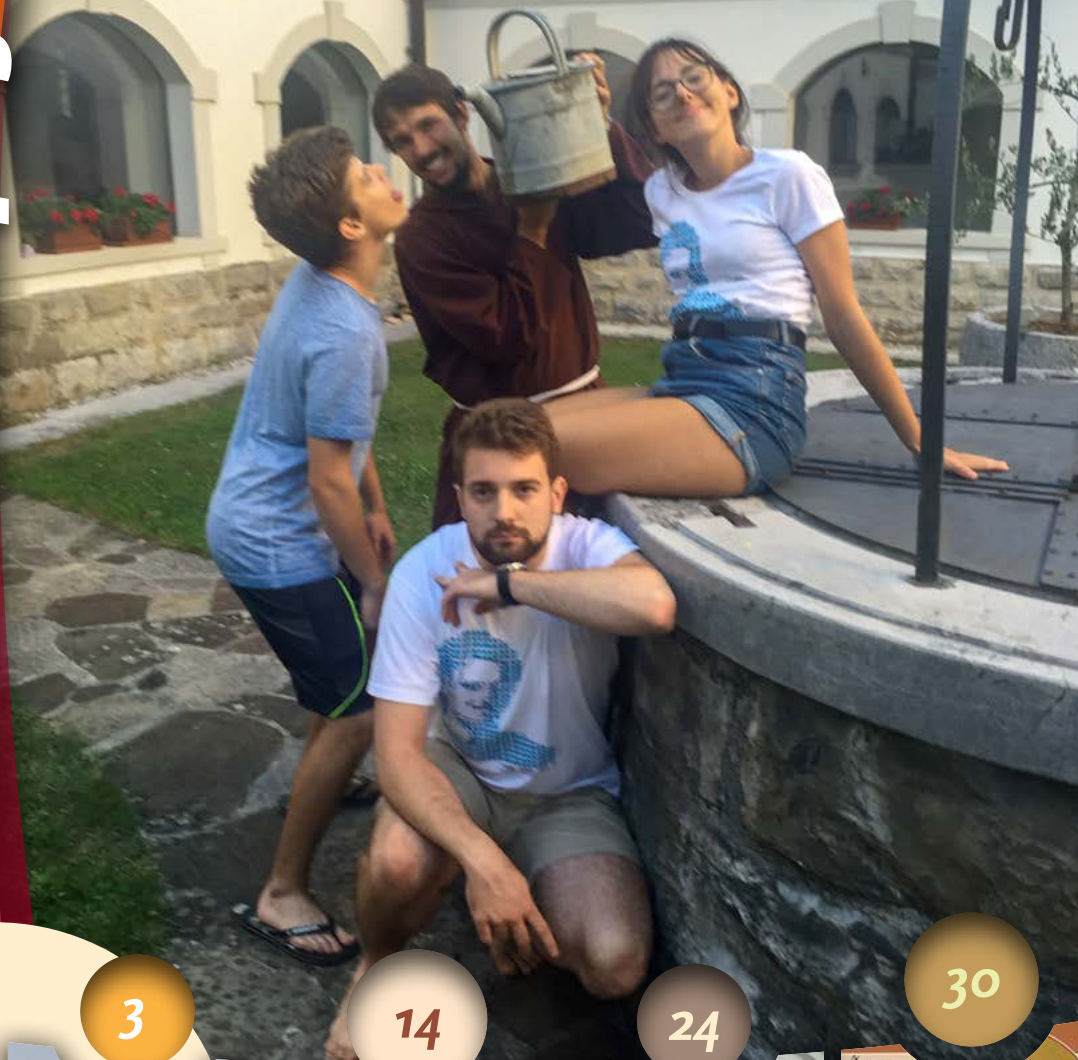

Frančiškov prijatelj

3
2020

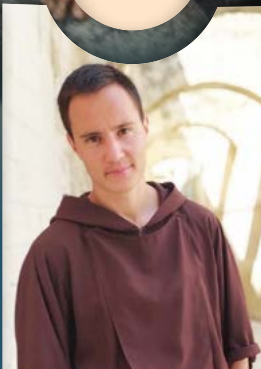
3

14

24

30

Srčnost

UVODNIK.....	3	POKLICAL SI ME.....	19
Srčnost		Izkušnja poklicanosti	
BOŽJA BESEDA.....	4	Iz FRANCJE.....	20
OB IZVIRU.....	5	Tvoj srčni utrip	
V njem imamo srčnost		MOZAIK.....	22
OB SVETEM PISMU.....	6	MOLITVENA NAVEZA.....	30
Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih		DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	34
TEMA: SRČNOST.....	7	Srčnost ljudi	
Imeti srce		Iz FRANČIŠKOVH REVIJ.....	37
FO IN FRAMA.....	10	BRAT KAPUCIN.....	38
Kapitelj Frame in FO		»Od tod pa ne pojdemo preč ...«	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	11	Iz KAPUCINSKEGA SVETA.....	40
Pogum rodi sadove		NOVI SVETNIKI.....	43
ZNAMENJE ČASA.....	12	Sandra Sabattini	
Celo stiske so priložnost za srčnost		KNJIGA.....	44
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	13	Bogovi in kralji	
Dleskovška planota		FILM.....	45
INTERVJU: BR. AMBROŽ.....	14	Luce (ZDA, 2019)	
Pa zaka'?		OBVESTILA.....	45
MED UBOGIMI.....	17	ALI VEŠ ...	46
Duhovniki v prvi bojni liniji – tudi za ceno življenja		UJETO V OBJEKTIV.....	47

Srčnost

Letošnje poletje smo v Vipavskem Križu imeli oratorij, ki je bil sicer v drugačni obliki, kot po navadi. Tudi glavni lik oratorija je »prišel« precej pozno, vendar je bil posrečeno izbran. To je bil Carlo Acutis, ki je lahko zgled vsem mladim. Slišali smo, da bo kmalu razglašen za blaženega. In kje bolj bi lahko mladi spoznavali, kaj pomeni živeti svetost pa tudi srčnost, kot pri tem svetniku. Čutim, da je to Frančišek današnjega časa. Za marsikoga je 800 let preveč, da bi se lahko poistovetil s človekom, ki je ves gorel za Gospoda. Niti minute ni delal česa takega, kar bi ne ugajalo

Bogu. Bil je res srčen človek. Prepričan v to, da je vredno delati in živeti za bližnje in za Boga. V vsej preprostosti, kot športnik, glasbenik, računalničar... V vsem imeti ljubezen do Jezusa in do ljudi. Tudi njemu so bili vzor svetniki, o katerih je rad poslušal, in ki so mu pomagali, da se je sam daroval za Boga. In takšno življenje ne ostaja samo za posameznika. Z njim je okužil tudi starše, prijatelje, vrstnike ... Njegova srčnost je tudi v tem, da je branil najbolj šibke in da je pri tem lahko ostajal preprost. Frančišek današnjega časa je bil tudi zato, ker je prav v ubogih gledal tiste, ki jih Bog najbolj ljubi. Vsem je lahko pogledal v oči, saj se je tudi sam zadovoljil s tistim, kar ima. Ni potreboval veliko stvari, ker je imel veliko in odprto srce za Gospoda in bližnjega. Brez pritoževanja je žrtvoval tudi svoje trpljenje za Cerkev.

Kaj lahko naredimo mi, da bomo srčni, pogumni, vztrajni? Biti moramo z Jezusom in tudi mi voziti po tisti avtocesti, ki pelje v nebesa. To pa je sveta evharistija. Tako bomo lahko originali in ne fotokopije.

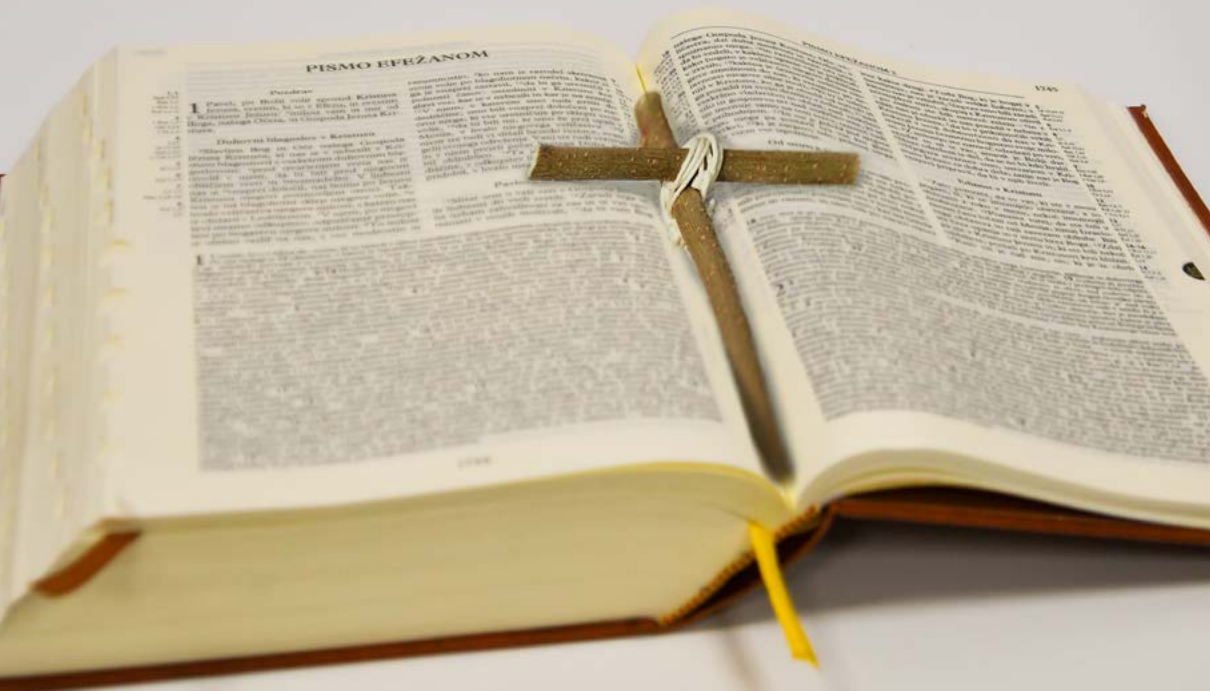
Tudi v tej številki Frančiškovega prijatelja boste lahko odkrivali, kako so ljudje srčni in pogumni, koliko časa dajejo Gospodu in bližnjemu. Ali pa se na srečanjih pripravljajo na to, da jim bo čim bolj uspevalo v življenju. Saj vemo, da je čas počitnic tudi čas, ko imamo več časa, da sami odrinemo na globoko, da bomo lahko v vsakdanjem življenju živeli to, kar Gospod želi. Hvala vsem, ki so sodelovali pri nastajanju te številke. Vabljen/a tudi ti, da z nami deliš svoja doživetja, razmišljanja, molitve ...

Petnajstletnik je vzor, kako živeti za bližnjega in za Boga. Naj nam tudi bl. Carlo Acutis izprosi srčnost, da bo vse vodilo k Bogu in nam pomagalo, da bomo vsi na avtocesti za nebesa.

br. Vlado Kolenko

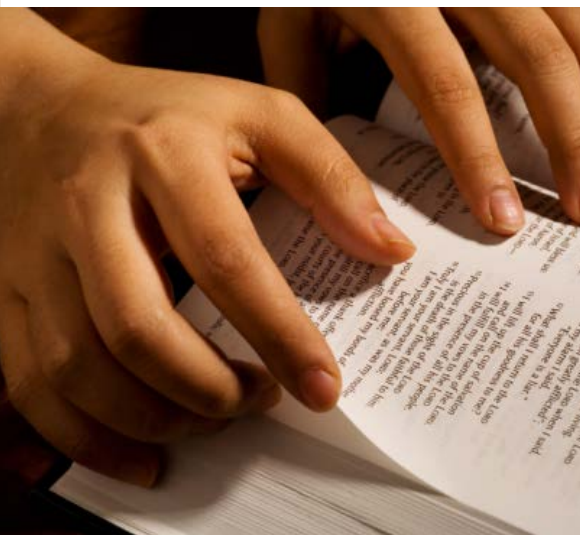
V njem imamo srčnost in dostop v popolnem zaupanju po veri vanj.

(Ef 3,12)

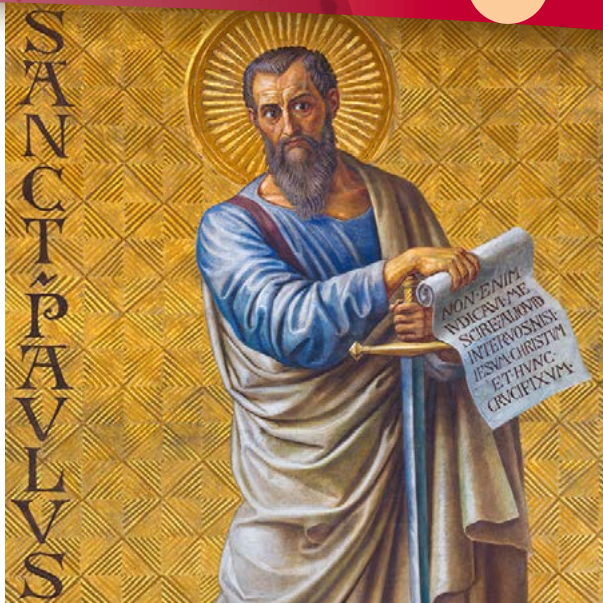

V njem imamo srčnost

No, srčnost je vseeno malo več kot pogum. Včasih tudi veliko več. Kardinalna krepost srčnosti v osnovi izhaja iz latinske fortis, kar v prvi vrsti pomeni moč, trdnost, vzdržljivost, pogum in hrabrost. Svetopisemsko gledano predstavlja vrlina srčnosti moč značaja, ki človeku omogoča pogumno prenašati bolečino ali stisko. Beseda srčnost se v najbolj priljubljenih prevodih Svetega pisma redko uporablja, vendar je koncept pogosto prisoten. Namesto srčnosti v naših prevodih pogosteje srečamo besede kot vzdržljivost, moč ali vztrajnost ter seveda pogum. Ne samo, da je srčnost odlična lastnost, ampak nam je zapovedano, da naj si zanjo prizadevamo (npr. 1 Tim 6,11; 2 Tim 2,3; 1 Pt 1, 5-6 v smislu premagovanja trpljenja).

Koprski škof Jurij Bizjak je v neki uvodni besedi nekega prevoda psalmov, ki jih verjetno nikoli ne boste niti videli niti molili – kar je pravzaprav res škoda, ampak s prevodi liturgičnih besedil pri nas je pač tako – sam

pa sem se imel milost s temi besedili srečati, o srčnosti in srcu zapisal, da pojem zajema vse, kar je na človekovem telesu mehkega in prožnega, gibkega in brhkega, kar je na človekovem telesu čuteče in utripajoče. Skratka nekje drugje in na drugačen način se srečuje in premaguje bolečino in stisko. Če bi znal kaj več tujih jezikov, bi lahko z večjo gotovostjo zatrdil, da imamo samo Slovenci tako lep prevod načeloma utrjene ali močne besede fortitudo. Naš pogum, naša hrabrost ima, za razliko od drugih »velikih« narodov, za osnovo srce. Sv. Pavel v pismu Efežanom jasno pravi kje je izvir naše srčnosti: v Njem. V naslednji vrstici pa moli za Efežane, da ne bi postali malodušni, ker je slednja »vrlina« pravo nasprotje srčnosti, ne strah, niti ne strah Božji, kakor bi kdo mogel na prvo žogo pomisliti. Na koncu istega pisma prosi za molitev tudi sam, da bi s srčnostjo govoril o evangeliju Jezusa Kristusa. Ja, če bi Pavel poznal našega sv. Frančiška bi verjetno rekel: da bi tako kot Frančišek govoril o evangeliju.

Bog daj tudi nam srčnosti, da bi pred ljudmi mogli govoriti o Njem.

br. Luka Modic

Naj Kristus po veri prebiva v vaših srcih

(Ef 3,17)

Srčnost ... v bistvu s tem izrazom označuje-
mo pogum, odločnost. V središče je postavlje-
no človeško srce kot organ vrednot: ljubezni,
poguma, odločnosti, vere ...

Če nekaj ali nekoga ljubim, mi to daje od-
ločnost za pogumne odločitve in dejanja, saj
imam vero, da se bo vse dobro in srečno za-
ključilo. No, tako nekako si predstavljam, da bi
potekal proces srčnega ravnanja. Moj nečak se
je s prvim šolskim dnevom odločil, da se bo srčno
zavzeto več učil. To si razlagam kot njegovo
pogumno odločitev, da bo zavzeto izpolnjeval
svoje šolske obveznosti. Sem ga pa pozabila
vprašati, kako bo to srčno zavzetost prenesel
tudi na področje vere. Moram ga pohvaliti, da
je zelo srčen in zavzet ministrant ... Le včasih
potrebuje kaj zunanje starševske spodbude.
Čas bo pokazal, kako je s to njegovo srčno
zavzetostjo.

Še zdaj pa mi ni jasno, kje je dobil besedo
srčno, saj je dokaj redka v našem vsakdanjem
pogovoru (morda se je je navzel od svoje tete
slovenistke). Prav zato me je zanimalo, če je kaj
večkrat omenjena v Svetem pismu, saj ko be-
remo svete spise, se ves čas srečujemo z dokaj
srčnimi osebami. Pa glej no, z vsemi variacijami
sem prišla do komaj deset zadetkov. Nič več. V
knjigi z več kot dva tisoč stranmi je srčnost kot
beseda prav redek pojav. Če se pošalim: skoraj
v izumrtju. Morda pa to ni toliko šala, ker se
mi zdi, da smo ljudje vse manj srčni, torej vse
manj pogumni in odločni iz ljubezni ... Morda
ali pa tudi ne ...

Pa da ne potlačim duha nadobudnim bral-
cem teh mojih razmišljanj in spoznanj. Ko se

beseda srčnost pojavi v Svetem pismu, nam
govori o pravem ravnanju, o zaupanju, veri.
Npr. v Knjigi modrosti pravi Salomon tako,
ko išče modrost: »In če kdo ljubi pravičnost,
njena dela so kreposti, saj ona uči razumnost,
preudarnost, pravičnost in srčnost, ljudem pa
v življenju nič bolj ne koristi kakor to.« (Mdr
8,7) In vemo, kako veličastna so njegova dela
v starozaveznih časih. Ne prosi bogastva, moči,
ampak modrosti, ki prinaša vse zgoraj naštete
kreposti, ki so tudi edine vredne posedovanja,
ki kaj veljajo v našem življenju. Našla sem jo
tudi v Knjigi Makabejcev (2 Mkb 7; 13), kjer pri-
de do izraza največja krepost – vera. Z močjo
molitve in zaupanja v Boga lahko vsakdo pre-
maga svoje nasprotnike in vsakršno trpljenje.
Presunila me je moč molitve Judovih mož pred
bitko z mnogo številčnejšo nasprotno vojsko.
Čeprav sem dokaj miroljubne vrste in me
opisi bojevanj ne navdušujejo, me je gotovo
navdušilo to ... veličastno ... zaupanje v Božjo
pomoč. Da ne govorim o materi in njenih sed-
mih sinovih, ki so umrli mučeniške smrti, ker
so vztrajali v Božji postavi. Ta njihova popolna
predanost Bogu in Njegovi volji.

Seveda pa imam najraje svetega Pavla.
Všeč mi je, ker moram njegove besede večkrat
prebrati, da jih sploh približno razumem. Ima
namreč zelo zanimivo skladnjo: povedi so tako

zapletene, da se komaj izmotam iz njih. Prav prisili me, da pozorneje razmislim, razčlenim njegova sporočila. Po njegovo izhaja srčnost le iz Jezusa Kristusa, le po njem nam je dana (Ef 3,12). S svojim zaupanjem in vero vanj, lahko prejemem srčnost. Kar so prejeli tudi apostoli na binkoštni dan (Apd 4,31), napolnjeni s Svetim Duhom so lahko srčno oznanjali Božjo besedo.

Vse pa presegajo te Pavlove besede: »Molíte tudi zame, da mi bo dan govor, ko bom odpiral usta, tako da bom neustrašeno oznanil skrivnost evangelija, za katerega opravljam poslanstvo v verigah, in govoril o njem s srčnostjo, kakor je moja dolžnost. (Ef 6,19–20)«

Menim, da vas lahko prepuščam razmišljanju ob teh Pavlovih zelo pomenljivih besedah. Bodite pozorni na to, da je v eni povedi nanižanih kar nekaj zelo pomembnih besed, ki se med seboj prepletajo v podobo tega, kar naj bi kristjani bili: molitev, neustrašnost, evangelij, poslanstvo, srčnost, dolžnost.

Lea Bric

Imeti srce

Pogum je v tem, da si na smrt prestrašen, vendar kljub temu osedlaš konja (John Wayne)

Letošnja rdeča nit Frančiškovega prijatelja so štiri kardinalne kreposti. Le-te so lastnosti razuma, volje in srca, ki utrjujejo moč značaja in trdnost osebnosti. Pridobimo jih s ponavljanjem. Najdemo jih že pri Platonu, ki jih imenuje preudarnost, pravičnost, pogum in samoobvladanje. Ponovi jih tudi Aristotel, ki na prvo mesto postavlja pogum. Najdemo pa jih tudi v knjigi Modrosti, ki pravi: »In če kdo ljubi pravičnost, njena dela so kreposti, saj ona uči razumnost, preudarnost, pravičnost in srčnost, ljudem pa v življenju nič bolj ne koristi kakor to.« (Mdr 8,7). Kar samo kaže, da so Judje cenili grško modrost.

Tokratna številka je namenjena tretji od teh kreposti – srčnosti.

V slovarju slovenskega knjižnega jezika je srčnost pojasnjena kot pogum ali/in odločnost. V svoji najzgodnejši obliki je beseda pogum pomenila; »povedati svoje mnenje tako, da izraziš svoje srce.« S časom se je definicija spremenila in danes tipično enačimo pogum z junaštvom. Stara beseda srčnost pa dobesedno pravi, da je treba »imeti srce«, srce, ki se ob ovirah ne ustraši, pa tudi človeško srce,

ki zmore kljub oviram uresničiti vrednote, ne da bi pri tem strlo druga srca.

Srčnost, pogum ali po domače korajža je življenjska drža, kjer človek v oteženih ali nevarnih okoliščinah kljub strahu ali malodušju ostaja živ, človeški, odprt, sprejemljiv in predvsem prijazen tako do sebe kot tudi do vseh v njegovi okolici. Pogum je povezan z zavestno prisotnostjo, z opazovanjem, ko si priča tako sebi kot tudi drugim. Srčnost je naša zavestna izbira in ni nekaj, kar nam je prirojeno ali je samo po sebi umevno.

V Katekizmu Katoliške Cerkve beremo, da je »srčnost npravna krepost, ki v težavah zagotavlja trdnost in stanovitnost v prizadevanju za dobro. Srčnost nam krepi odločnost v upiranju skušnjavam in premagovanju ovir v npravnem življenju. Krepost srčnosti napravlja človeka sposobnega za premagovanje strahu, celo strahu pred smrtjo, za prestajanje preizkušenj in preganjanj. Srčnost pripravi človeka, da gre prav do odpovedi in celo do žrtvovanja svojega življenja, ko je treba obraniti pravično stvar. "Moja moč in moja pesem je Gospod, rešitelj mi je postal" (Ps 118,14). "Na svetu boste prihajali v stisko, toda zaupajte, jaz sem svet premagal" (Jn 16,33).

Srčnost nam torej pomaga premagovati strah pred nevarnostjo, ovirami in težavami. Včasih je šlo za krepost, ki se je uporabljala in

cenila pri vojaki, ki so se bili pripravljeni bojevati in tudi umreti v boju za splošno dobro.

Tudi za kristjane pogosto pravimo, da smo neke vrste vojaki, ki so vpeti v boj, ki pa ne poteka samo na fizičnem polju ampak predvsem v duhovni razsežnosti. In zato potrebujemo pogum za žrtvovanje za večje dobro, se pravi v Božjo slavo. V začetkih krščanstva je bila velika možnost, da si bil preganjan in tudi ubit zaradi vere. In iz teh časov imamo veliko svetlih primerov srčnosti pri mnogih mučencih. Sicer pa tudi danes ni kaj preveč drugače. Francoska nevladna organizacija Portes ouvertes je na začetku letošnjega leta sporočila, da je bilo lani (2019) po svetu zaradi vere ubitih 2983 kristjanov, „močno preganjanih“ pa 260 milijonov, kar je 15 milijonov več kot leta 2018. Tako da je v državah kot so Severna Koreja, Afganistan, Somalija, Nigerija krepost srčnosti še kako potrebna na ravni samega obstoja vernikov.

Srčnost je na sredini med ekstremi

Tako kot vse druge kardinalne kreposti mora tudi srčnost biti v pravem sorazmerju do pretiravanja na obeh straneh. Na eni strani nam tako grozi predrznost, ki ne upošteva prave mere zaskrbljenosti in s svojo vihravostjo peha ljudi v različne nepotrebne težave in nevarnosti, ki bi se jim lahko izognili. Na drugi strani pa je strahopetnost, ki človeka nagiba k temu, da ne bi nič naredil, ker ni pripravljen

zapustiti cone ugodja. Za strahopetnega človeka svet ne predstavlja priložnosti za gradnjo Božjega kraljestva, ampak se zdi poln nevarnosti in pasti.

Zanimivo je, da ljudje v ekstremih ne znajo prepoznati resničnega poguma. G. K. Chesterton je tako dejal, da lahko to, da si v pravem ravnovesju, uravnotežen, prepoznaš po tem, ko te kritizirajo tako na eni kot na drugi strani.

Imeti srčnost, biti srčen pomeni, da moraš poznati/občutiti strah, za slednje pa moraš imeti ljubezen. Smiselno je namreč, da se damo na razpolago za stvari/osebe, ki jih imamo radi. In občutiti strah pred tem, da bi jih izgubili, je normalno. Srčen človek strah prepozna in ga premaga. V Svetem pismu je kar nekaj primerov takšne srčnosti – npr. človek, ki najde biser (ali zaklad) in proda vse, kar ima, da ga kupi (ali kupi njivo, kjer je zaklad). V obeh primerih človek prepozna vrednost najdenega za njegovo življenje, najde pogum, da vse zastavi in najdeno dobi. V tej priliki je začetno stanje iskanje odgovora na vprašanje: Kaj je zame najbolj pomembno? Ali drugače: Česa ne želim izgubiti? Postaviti si lestvico vrednot ali prioritet nam pomaga, da izpred oči ne izgubimo bistvenega. Za trud, da bi to, kar se nahaja na vrhu seznama, ohranili ali dosegli, pa je potreben pogum.

Srčnost se lahko živi na dva različna načina, odvisno od pogojev in situacije, v kateri živimo. Eden od njih je neposreden napad na to, kar nas ogroža. Nekateri to imenujejo sveta jeza. In v odgovor tistim, ki taka neposredna dejanja zavračajo v imenu »ljubega miru«, lahko naštejemo dogodke iz Jezusovega življenja, ko jo je sam izkusil in pokazal – jeza na farizeje, očiščenje templja ... Ob neposrednem napadu zla je napadel tudi sam, kar je prav tako zgled nam, da je treba prepoznati čas za akcijo in odreagirati (npr. v primeru nasilja, zlorab, goljufije ...).

Druga oblika srčnosti pa je potrebna v primerih, ko je edina možnost potrpljenje, ko neposredni napad nima učinka. Dejansko je potrpljenje, vztrajnost, pravi preizkus poguma. V trenutkih, ko se zdi, da so vsa sredstva za delanje dobrega izčrpana, se pokaže, kdo zmore še vseeno ohraniti pripravljenost, dobro voljo in ne obupa. Potrpljenje nosi v sebi zavest, da je na to, kar nam je vredno, vredno tudi čakati.

Za prepoznavanje, kateri način uporabiti v določeni situaciji, pa potrebujemo vrlino srčnosti. Slednje izraža tudi precej znana molitev, ki jo nekateri pripisujejo svetemu Frančišku Asiškemu: „O Bog, daj mi moč, da sprejem tisto, česar ne morem spremeniti. Daj mi pogum, da spremenim tisto, kar lahko spremenim, in daj mi modrost, da razlikujem to dvoje.“

Če se ob do sedaj napisanem zdi, da je srčnost lastnost, ki kaže nekoga, ki se ukvarja sam s seboj pa je ob vsem drugem tudi vrlina, s katerim najprimerneje opišemo lastnost ljudi, ki jim je mar za sočloveka in ki sočloveku v težkih trenutkih priskočijo na pomoč. V tem primeru gre za pogum, ko je življenje drugega in pomoč prioriteta na lestvici vrednot posameznika. Sem gotovo sodijo predstavniki gasilcev, zdravnikov, vojakov, policistov ... In še – 1. marec je svetovni dan civilne zaščite, ko v Sloveniji srčni ljudje prejmejo za svoja pogumna dejanja priznanja in nagrade.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Kapitelj Frame in FO

Sonce, morje, dobra družba – tako bi lahko zelo na kratko opisala naš kapitelj. To je bil tretji, zadnji in volilni kapitelj, ki ga je pripravil Narodni svet FO in Frame, izvoljen septembra 2017. Spomnim se veliko negotovosti, pa tudi zaupanja v to, da smo po Svetem Duhu izvoljeni v to služenje in upanja, da Bog ve, kaj dela.

Tri leta so minevala kot valovanje morja, včasih hitreje, včasih počasneje, dokler ni piransko sonce v soboto, 12. 9. 2020, posijalo na novo vodstvo. Zbrali smo se že v petek zvečer. V razmišljanje o služenju po Frančiškovem zgledu sta nas z deljenjem svojih izkušenj uvedli predsednici Frame in OFS, Karin Črnigoj in Fani Pečar. V soboto dopoldne je bil čas za resne stvari: potrditev sprememb statuta in volitve, potem pa sproščanje na plaži in zvečer ogled filma *Skrito življenje o življenju blaženega Franza Jägerstätter in njegove žene Franziske*. Kapitelj smo po dopoldanskem sprehodu do Fiese zaključili z nedeljskim kosilom.

Volitve so bile naporne, a blagoslovljene. Včasih je bilo mogoče težko verjeti, da je Sveti Duh res z nami, saj smo bili razočarani, ko je kdo zavrnil funkcijo, a toliko bolj veseli

in hvaležni, ko so bili razglašeni novi člani Narodnega sveta FO in Frame Slovenija:

- predsednica Neža Tomažič iz Podnanosa, Frama Šiška
- podpredsednica Nina Oven iz Sostra, Frama Sostro
- Ana Vanessa Bogataj iz Ljubljane, Frama Štepanja vas
- Sabina Petek iz Maribora, Frama Maribor (pri frančiškanih)
- Katja Ceglar iz Ljubljane, Frama Štepanja vas
- Nika Sajko iz Slovenske Bistrice, Frančiškova animatorka pri FO Slovenska Bistrica
- Ivana Žigon iz Komna, Frama Štepanja vas

Mislim, da smo lahko res ponosni na nov Narodni svet in z upanjem ter radovednostjo gledamo v prihodnost Frančiškovih otrok in Frančiškove mladine v Sloveniji!

Priporočamo pa se tudi v molitev: da bi »stari« svet znal prepoznati in ceniti, vse kar smo prejeli in kar smo lahko dali po svojih talentih in da bi novi svet pogumno zakorakal na novo pot in vztrajal tudi, ko bo začetna motivacija popustila, ali ko se bodo počutili, da so poslani kot jagnjeta med volkove. Hoditi za našim Gospodom ni vedno lahko, je pa lepo in rodovitno.

Valentina Čermelj

Pogum rodi sadove

Iskreno povedano, z besedo srčnost sem imela precej težav. Sliši se lepo, sliši se nežno in sliši se všečno. A kaj se v resnici skriva za njo? Vsekakor spominja na srce pa vendar še vedno nisem vedela katero odliko naj iščem pri sv. Frančišku in sv. Klari.

Veste kaj pravi SSKJ? "Srčnost – pogum, odločnost." Starinsko tudi: "prisrčnost, prijaznost."

Bi lahko rekli, da sta bila Klara in Frančišek pogumna? Vsak bi takoj lahko vzkliknil: "Da!" Toda, kaj je tisto, čemur pripisujemo toliko poguma? Pogum in odločnost sta prav gotovo nekaj, kar je čisto lahko sinonim za naša draga svetnika. Že samo njuni začetki po poti svetosti so neizmerno zgovorni. Vsakdo gotovo pozna slavno soočenje sv. Frančiška z njegovim očetom. Odvreči obleko in se odpovedati materialnemu in konec koncev tudi staršem, ni dejanje šibkega. Od tod naprej se pogum in odločnost le še krepi. Spomnimo se tudi sv. Klare v svoji odločnosti. Eden od dogodkov, ki me je nagovoril ob tej temi je naslednji: "Klara je bila ženska, ki je točno vedela kaj hoče, vendar je skrbno pazila, da s svojo osebnostjo ne bi potlačila drugih. Bila je vedra in pogumna. Njena trdnost se je najbolj izrazito pokazala po Frančiškovi smrti, ko ji je papež Gregor IX. poskušal vsiliti pravico do skromnega premoženja. Vztrajala je v popolnem uboštvi," lahko preberemo na spletni strani fejsfbog.si.

K srčnosti nas vabi tudi sv. Frančišek v svojem Vodilu. V mnogih členih je zaznati klic k boju za obče dobro. Naj bo to čistejša narava, pravičnejši svet ali boljša družba. Izpostavila bi predvsem 15. člen, ki pravi, da naj bomo navzoči s pričevanjem svojega človekoljub-

nega življenja, pa tudi s pogumnim osebnim in skupnim delovanjem za pospeševanje pravičnosti, še posebno v javnem življenju. Zavzemamo naj se za take konkretne predloge, ki so v skladu z vero.

Javno življenje postavlja človeka v težave, v težke in nevarne naloge. To pa ne pomeni, da se lahko umaknemo, da se ne izpostavimo, da ne pokažemo svojega mnenja v različnih okoliščinah. Jezus zelo jasno pove: "...kdor pa bo mene zatajil pred ljudmi, njega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih." (Mt 10, 33) Da bi lahko vse to vršili, nas člen spodbuja tudi k temu, da spremljamo dogajanje okoli nas. Bratje in sestre OFS morajo namreč znati izbrati ljudi, ki so pravični.

Razlagalec vodila nas med drugim opozori še na našo notranjo odločnost: "Dobro moramo poznati evangelij, ga razumeti, ljubiti in po njem tudi sami živeti; šele potem, ga bomo lahko posredovali drugim ter jim dali razumeti, da je v njegovih besedah resnica, to je bistvo Boga in njegove volje."

Mojca Špende

Celo stiske so priložnost za srčnost

»Mami, a veš, da ima Luka raka?« mi je nekega avgustovskega dne z izrazom, ki sem ga v njegovih očeh videla prvič, rekel 12-letni sin Jan. Ostala sem brez besed. Luka. Saj veste, kaj je kričalo v meni! Zakaj?! Še danes kriči. Nikoli ne bo nehalo.

Pred očmi se mi je narisala njihova družina – trije nasmejani otroci, krasna starša, pred nekaj tedni smo si mahali v križišču. Spet je zakričal nadležni zakaj, ki nima niti enega samega zato. Niti enega! Janovega pogleda ne bom nikoli pozabila, v njem so se zrcalili globok strah, strašna groza in srčno prijateljstvo. Takoj sem nekaj besed napisala mamici, čutila sem, da moram nekaj reči, čeprav se mi je vse zdelo plitvo in nič v primerjavi z bolečino, ki jo razjeda. Težko je, ko trpiš sam, toda ni težjega, kot gledati otroka, ki trpi - v mislih vidim Marijo pod križem.

Na roditeljskem sestanku Janovega razreda smo se odločili, da družini pomagamo materialno, na pomoč bomo priskočili tudi vsi zaposleni na naši šoli. Otroci bodo na različne načine povezani s svojim sošolcem, mi pa lahko dodamo vsaj en kamenček v mozaik za ozdravitev. Zakaj materialno pomagati družini, kjer otrok zboli za rakom? Potem ko se staršem ob diagnozi sesuje svet, se začne krhati tudi finančna stabilnost. Eden od staršev je seveda na bolniški, kar pomeni kar velik izpad prihodkov. Potem pa je tu še problem, ki ga večina ne pozna – starš, ki je ob bolnem otroku v bolnici, mora dnevno plačati nekaj več kot 20 evrov za hrano in bivanje. Če vemo, da takšno zdravljenje traja eno šolsko leto, lahko preračunamo, kako visoki stroški so to. Nobena družina se v tem tako težkem času ne bi smela ukvarjati še s financami, to je krivica vseh krivic, ki upam, da jo bodo odpravili. Zato je prav, da pomagamo vsaj tam, kjer lahko, da olajšamo vsaj materialno plat, ker teže bolezni si ne predstavljamo.

Luka se spomnim čisto vsak dan. Zame je postal vzornik in zaradi njega si tudi približno ne upam pomisliti, da bi tarnala, ko si zdrava nadenem masko na obraz in v njej poučujem pet, šest, včasih tudi sedem ur. Postal je naš učitelj srčnosti, zaradi njega se povezujemo na različne načine in daje nam možnost, da mi postanemo boljši ljudje. Hkrati pa prosimo in molimo, da bi ozdravel. Oče, usliši nas!

Mateja Feltrin Novljan

Dleskovška planota

Prihaja jesen, ko macesni porumenijo, nato pa postanejo živo oranžni, zato nas bo tokratna tura popeljala med lepe jesenske barve Dleskovške planote, ki se nahaja med dolinami Kamniške Bele, Lučke Bele, Podvolovljeka in Robanovega kota. Gre torej za planoto, ki povezuje glavni greben Kamniško – Savinjskih Alp z Raduho, od katere jo ločuje dolina Savinje. Planota je težko prehodna in z rušjem porasel svet z nekaj zanimivimi planinami in jezerom srčaste oblike. Skoraj zagotovljeno nam je, da se bomo v tem svetu naužili veliko samote.

Kot običajno predlagam krožno turo z izhodiščem na planini Ravne (1500 m), do katere se lahko pripeljemo z avtom (odcep je med Podvolovljekom in Lučami). Tura nas bo popeljala na vse tri dvatisočake, ki jih planota premore. Ker je izhodišče visoko, je to nenaporna, a dolga pohodna tura, zahteva pa dobro orientacijo in sposobnost slediti poti in mestoma najti kak lasten brezpotni prehod.

Pot nas najprej vodi proti severu do planine Polšak, kjer se začne obračati proti zahodu, in se nato približa robu Robanovega kota. Če želimo, se lahko vmes povzpne tudi na Križevnik, na katerega nas vodijo oznake, od koder se vrnemo na izvirno pot.

Pot nas naprej vodi proti vznožju Moličke peči (2028m), ki jo imamo na desni, da bi se povzpeli nanjo, pa nas čaka nekaj krajšega lahkega brezpotja. Na vrhu, ki se prepadno

spušča proti Robanovem kotu, nas čakajo lepi razgledi na Ojstrico z njeno mogočno severno steno, Raduho in okoliške gore, pred nami pa sta oba naša naslednja vrhova: Velika Zelenica (2114 m) in Veliki vrh (Veža, 2100 m), ki se držita zelo skupaj. Na Veliko Zelenico se povzpne po poti, ki od daleč zgleda zahtevnejša, v resnici pa je precej enostavno prehodna. Spust do Velikega vrha je pravi sprehod čez manjše sedelce in toliko ravne travnate površine na taki višini je pravi sprehajalski užitek, le pot se izgubi.

Z Velikega vrha pa je spust malo zahtevnejši, najprej se moramo vrniti do sedla proti Veliki Zelenici in nato poiskati pot, ki nas pelje navzdol proti Sedelcu (cca 200 metrov spusta). Od Sedelca nas čaka le še dobra ura in pol sproščene hoje pod severnimi stenami Dleskovca do našega izhodišča.

br. Matej Nastran

Cilj: Vrhovi Dleskovške planote

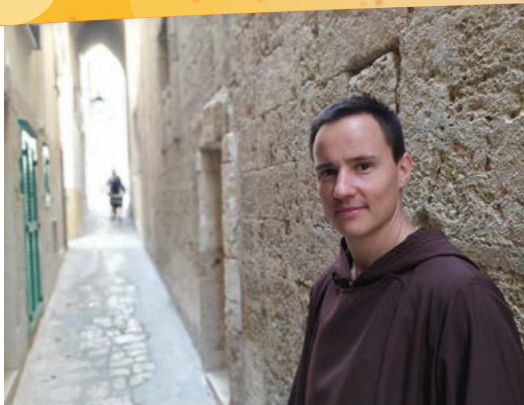
Izhodišče: Planina Ravne (1500 m)

Višinska razlika po poti: 800 m

Dolžina ture: 10 km, cca 6 h

Zahtevnost: označena pot, mestoma brezpotje

Primeren čas: junij - oktober

Pa zaka'?

Nekateri bratje kapucini vemo, kaj pomeni to vprašanje in kdo ga največkrat izreče. Izreče ga en srčen brat, ki je pravkar naredil večne zaobljube in se imenuje br. Ambrož Brezovšek. Več vam bo sam razodel...

Rojen si nekje v sredini Slovenije? Kje si odraščal?

Ja, skoraj v sredini. Rojen in odraščal sem v Celju. V centru mesta, ki mi je bilo, zaradi svoje zgodovinske pomembnosti, aktualne praktičnosti pa verjetno tudi zato, ker je bilo »moje«, tako vseh, da sem mislil, da ga ne bom nikoli zapustil. Še vedno sem ponosen, da sem Celjan, čeprav sem tam dejansko zelo redko.

Kakšna je tvoja družina, v kateri si začel spoznavati ta svet?

Svojo družino bi sicer opisal kot povsem običajno slovensko katoliško družino. Čeprav sem v to vedno manj prepričan. Ne vem, če je povsem običajno, da je v družini šest otrok, da zvečer vsa družina skupaj zmoli par desetk rožnega venca, da gre skupaj v nedeljo k maši, da se otroke nauči raznih del in opravil ... In takšna je bila moja družina. Nepopolna, ampak preprosta in zedinjena, kjer se še danes čuti medsebojna povezanost in prepričan sem, da je to sad skupne molitve in Božjega blagoslova.

Otroška in srednješolska leta so leta sanj in načrtov. Kaj si želel postati ti? Kakšno je bilo tvoje otroško in srednješolsko obdobje?

Imel sem le nekaj idej, ne ravno velikih načrtov. Poleg šole in verouka sem obiskoval še glasbeno šolo, treniral roket in kasneje nogomet, in čeprav mi je šlo dobro (no, v šoli malo manj), nisem nikjer blestel ali izstopal iz povprečja. Vsaj takrat sem imel tak občutek. Je pa res, da tudi zaradi svoje uporniške narave nisem ničemur, kar mi ni predstavljalo izziva ali je zahtevalo določene odpovedi, namenjal posebne pozornosti. Nič me ni posebno navduševalo. Pomembno mi je bilo družiti se s prijatelji in imeti čim manj opravkov s šolo. Zato sem imel tudi nemalo težav pri izbiranju srednje šole in študija.

Si zelo odprt, srčen in družaben človek. So na to vplivali tvoja družina, vrstniki, prijatelji, skupina v župniji? Kako ste se razumeli? Kaj ste počeli?

Verjetno je to rezultat vsega. Družina, družba, moja osebnost, doživetja ... Rad sem se družil s prijatelji. Ti pa so bili razdeljeni v dve ločeni skupini. Manjši krog sošolcev, s katerimi smo se družili v šoli in po njej, se navduševali nad filmi, snemanjem filmov ... in mladinska skupina v župniji. Sploh v slednji smo se takrat zelo povezali. Radi smo bili skupaj, čeprav smo se večkrat skregali. To je bilo brušenje odnosov. Znali pa smo stopiti skupaj in organizirati od molitvene ure do privatne zabave z alkoholom.

Pred teboj se je začel odpirati svet. Kaj si želel postati?

Bil sem zelo neodločen. Nerač sem se podal v neznano in zadostovalo mi je to, kar sem imel. Me je pa k prvim korakom prisilil že študij. Šel sem v Ljubljano, ki je bila večja od Celja, zamenjali so se sošolci, družba, način življenja in učenja. Vse to je prineslo kar nekaj sprememb, ki so bile v začetku pravi šok. Nisem se znašel in z mojimi učnimi navedami se je zdel študij nepremagljiva ovira. Najbolj

me je bilo strah predmeta strokovna angleščina, saj mi je angleščina že v osnovni in srednji šoli delala preglavice. Nad šolo sem obupoval, hkrati pa sem sledil navdušenju nad filmi in igranjem, ki mi je razveseljevalo srce. Vem, da se sliši kot nek poetični privesek, ampak ne znam drugače opisati občutka, ko se ob nečem tako navdušiš, da te želi raztrgati od znotraj. Takrat sem lahko v katoliškemu gledališču in še kje uresničil svojo strast. Ampak ni bilo dovolj ...

Delo v medijih oz. na Radiu Ognjišče ... Pot na Otok? Zakaj?

Nisem imel v mislih dela v medijih (čeprav sem to študiral), ampak se mi je ponudila priložnost, za katero sem neizmerno hvaležen. Na Radiu Ognjišče sem delal preko študentskega servisa in to usklajeval z delom v znanstvenem centru Hiša eksperimentov. Te izkušnje so bile tako polne in bogate, da so bile verjetno odskočna deska za vse nadaljnje »dogodivščine«.

Pot na Otok ... To je gotovo izkušnja, ki me je najbolj zaznamovala. Povedal sem že, da je bila angleščina zame najtežji predmet v celotnem obdobju mojega šolanja. Že samo zaradi tega je bila odločitev zelo zahtevna. Ampak je bila želja po tujini večja. Želja po ustvarjanju na področju igralsstva. Zato sem hotel na vsak način v Ameriko. Vendar se je zdelo, kot da mi je pot tja zaprta. Se je pa odprla tista na Otok. Pa sem si rekel »bolje vrabec v roki kot golob na strehi« in sem šel. Stari!! Po tem »skoku« je bil bungee mačji kašelj. Kasneje sem tam na eni od univerz naredil tudi igralski tečaj in s študenti režije sodeloval pri snemanju dveh kratkih filmov. Ampak to je bilo skoraj obrobno ob

vsem, kar sem tam v približno enem letu doživel. Delo, družba, duhovnost ... Samo Bog si lahko izmisli kaj takega.

Iskanje poklicanosti ... Kdaj si začutil, da te je Gospod začel klicati? Si mu takoj odgovoril?

Emmmm ... - trenutek zadrege ...

Poklicanost je našla mene. Že zelo dolgo nazaj. Ampak nisem uspel odgovoriti. Veliko drugih stvari je bilo potrebno preleteti, zato sem se odgovoru kar lep čas upiral. Pa je Oče potrpežljivo čakal in ni umaknil svoje ponudbe. Gledajoč nazaj se prav čudim, da ni obupal in odtegnil svoje roke, kljub številnim zavrnitvam.

Menda si kapucine bolj spoznal v Angliji, čeprav so živeli na tvojem domačem pragu, samo preko reke Savinje? Kako to?

Recimo takole. Brate kapucine sem spoznal že v Sloveniji. Čeprav so bili res »pred nosom«, se takrat zanje nisem niti malo zanimal. Bil sem večkrat tudi na počitniškem taboru za mlade v Kančevcih in enkrat na romanju v Assisi. Kljub temu nisem nikoli razmišljal o vstopu v Red. Ko pa sem v Angliji začel odločneje razmišljati o svoji nadaljnji poti, sem se enkrat odločil, da bi šel na duhovne vaje. Z brskanjem po spletu sem naletel ravno na brate kapucine. Naključje?

Pustiti ljubezen, ker pokliče večja Ljubezen? Je to sploh mogoče?

Očitno!

Začutil si, da bi postal brat kapucin. Zakaj ravno kapucin? Je bila odločitev težka? Kakšni so bili koraki?

Enkrat sva se z mojim rodnim bratom čisto na splošno pogovarjala o duhovništvu, potem pa je on izrazil pomislek in pogovor napeljal na življenje v skupnosti in na brate kapucine. To sem takrat skoraj preslišal, ampak očitno ne popolnoma in beseda je padla vame kot seme, ki potem tiho in nevidno raste. Tako je z začetnim klicem raslo

tudi to seme. Ko sta dozorela, sem začutil, da je končno pravi čas za odločilen korak. In tako je prišlo najprej slovo od Anglije. Za lažje razumevanje povem, da sem v samostan vstopil tri dni po vrnitvi v Slovenijo. To je bilo kar težko, saj sem se tam dobro počutil, imel delo in dobro družbo. Ampak odločitev ni bila niti približno instinktivna, zato sem jo postopno vedno lažje sprejemal in jo na koncu »izvedel/uresničil«.

Ko si se odločil, tudi kapucini niso imeli nič proti, da bi prišel. Kakšna je bila tvoja nadaljnja pot?

Z brati iz Slovenije sem začel preko elektronske pošte komunicirati že iz tujine. Kmalu po začetnem kontaktu mi je pisal provincial in mi vse razložil. Tako sem v začetku decembra 2014 vstopil v bratstvo v Ljubljani in tam ostal sedem mesecev, potem pa sem šel skupaj s še tremi kandidati na intenzivni jezikovni tečaj v Assisi za dva meseca. Temu je potem sledilo leto postulata, nato leto noviciata in tri leta ponoviciata. Vse to v Italiji.

Se je težko odpovedati svoji volji, lastnini, biti pokoren? Te stvari danes niso nič kaj v modi ...

Ne samo, da je težko. Nemogoče je. Če bi sam izbiral oziroma bi stavil samo nase, ne bi izbral

teh odgovori. Nimajo smisla. Ga ni, ki bi me prisil k temu. Je pa Nekdo, ki me k temu vabi, mi obljublja svojo pomoč in življenje v polnosti. Potem je pa na meni ali verjamem tem besedam in se pustim voditi po poti, ki uresničuje moj obstoj in ki je najboljša (ne najlažja ali najudobnejša) zame.

Zakaj je potrebna precej dolga vzgoja, da lahko človek reče življenjski DA?

Jaz jo vidim kot nekaj zelo pomembnega. Mogoče je bolj kot kvantiteta pomembna kakovost. Ne gre za to, da te vzgoja pripravi na vse, kar se ti lahko zgodi, in lahko zato rečeš, da si zares pripravljen, ampak da uspeš vsaj malo okusiti Bližino in se zavedati, da je to pot, na katero te kliče in na kateri te spremlja. Da si nisi sam izbral te poti in da je ne hodiš sam in zase. Če gledam na to, bi sicer vzgoja pred zaobljubami morala trajati vse življenje, ampak enkrat je z »Da« treba začeti. Niso pa zaobljube samo nek cilj, do katerega je preko začetne vzgoje potrebno čim prej prispeti.

Menda ti ni težko biti v tujini? Kako to? Je težko spoznati druge ljudi, da lahko z njimi skupaj živiš?

To je lahko tudi problem, saj si včasih raje v tujini kot doma. A le tisti, ki je že kdaj živel v tujini, lahko ve, koliko bogatih izkušenj in širšega obzorja ti to lahko da. Spoznati nove ljudi ni težko, je pa včasih težko z njimi živeti in jih sprejemati take, kot so. Izkušnja tujine mi daje predvsem to, da lažje sprejemam razlike in različnosti.

Na kaj si v svojem življenju ponosen?

Uf, na veliko stvari. Recimo, da sem najbolj ponosen na trenutke, ko sem se znal prepustiti in živeti.

Kako lahko v današnjem času bratje kapucini nagovarjamo mladega človeka?

Prepričan sem, da je to samo z zgledom. Obvezati se k nekemu odnosu za vse življenje, ne glede na to, kaj svet okoli nas misli o tem ali kako to živi, ni nekaj staromodnega ali naivnega. Že sveti Frančišek je pravil svojim bratom, naj z življenjem oznanjajo evangelij in, šele če je to res potrebno, tudi z besedo. Potem se vsak pusti nagovarjati, kolikor zmore oziroma kolikor dopušča. Slomšek je imel prav, ko je rekel: »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti.«

Kako biti srčen v tem divjem svetu?

Mislím, da odgovor na to nosi vsak v svojem srcu. Konec koncev smo Božji otroci in (za tiste, ki smo krščeni) nam pomaga tudi krstna milost, da prisluhnemo glasu rahlega šepeta v nas in živimo po tem, kar nam pravi. Potrebno pa je biti popolnoma iskren do sebe.

Kaj želiš sporočiti bralcem teh vrstic?

Si bom malo izposodil papeža: Ne bojte se Kristususa. Pustite mu, da vodi vaše življenje. Jaz nisem drugačen od vas in nič bolj svet (po krstu smo tako že vsi sveti). Ne bojte se živeti te svetosti, ki nam je dana, čeprav nas včasih lahko stane. Peace!

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Duhovniki v prvi bojni liniji – tudi za ceno življenja

V tem članku bomo prisluhnili pričevanju br. Roberta Nozze, manjšega brata kapucina, ki svoje poslanstvo opravlja na mestnem pokopališču v Milanu (Cimitero Maggiore di Milano). On sam je v časih najhujše Covid-19 krize blagoslavljal krste in žare, ki so se pospešeno kopičile med pandemijo. Pričevanje je povzeto po članku novinarko Cristine Conti.

V četrtek, 18. junija, je milanski nadškof obhajal sv. mašo v milanski stolnici, ki je bila posvečena vsem duhovnikom, diakonom in posvečenim, ki so bili v minulem letu žrtve bolezni Covid-19. To so ljudje, ki so bili blizu bolnikom, tudi za ceno lastnega življenja. Med obdobjem tako imenovanega popolnega »lockodowna«, namreč niti v samih cerkvah ni bilo obhajanj svetih zakramentov, zato so se le ti dali na razpolago za pomoč v takrat najtežjih situacijah.

V prvi bojni liniji so bili tudi bratje kapucini iz naše že omenjene milanske skupnosti Cimitero Maggiore. Med njimi pa je bil najbolj v ospredju br. Roberto Nozza, ki je bil med največjo krizo zadolžen za blagoslov

krst, žar in trupel, ko so le te med pandemijo prinašali na pokopališče. To obdobje je bilo za mene zelo posebno, pripoveduje. Tukaj sem že 21 let in nisem nikoli do sedaj videl česa takšnega, da bi v tako kratkem času prispelo tolikšno število mrtvaških vozov. Bili so dnevi, v katerih jih je prihajalo tudi 20-40. Med tem obdobjem so me podjetja stalno klicala. V samostan sem se vračal pozno zvečer, ko sem bil po navadi že zelo utrujen.

Brat Roberto, ki je po rodu iz Bergama, je bil v teh najtežjih časih zelo blizu sorodnikom, ki so pospremili lastne svojce. Vse to se je dogajalo z molitvijo in spodbudnimi besedami. »Stvar, ki me je najbolj nagovorila od te (pre)izkušnje, so bila srečanja z osebami. Pogosto se je dogajalo, da so bili otroci tisti, ki so pospremili svoje preminule starše na mestno pokopališče. Spet drugič soprog, drugič nečak, ki je bil morda v tistem trenutku edini član ožje družine, ki ni bil okužen z virusom ter mu zato ni bilo potrebno biti v karanteni. Ko so vsi ti ljudje prihajali semkaj, je bilo moč razbrati veliko trpljenja. Od takrat naprej, ko so izvedeli, da so njihovi bližnji bolni, jih zaradi preventive v bolnici niso mogli niti več videti. Predvsem pa so z neučakanostjo vsi pričakovali blagoslov. S tem želim poudariti to, da so ga ljudje začeli veliko bolj ceniti in se zavedati pomena le tega.

Seveda je prepoved videvanja lastnega bližnjega sorodnika, ki je težko bolan, potem pa še žalovanje in tudi pogreb, v teh specifičnih okoliščinah pripejalo do tega, da je bilo žalovanje za umrlimi svojci s strani sorodnikov bolj otežkočeno in boleče. Blagoslov, ki je za kar nekaj časa 'nadomestil' pogrebe, pa je bil za vse te ljudi velika tolažba. Bili so zelo težki dnevi, a so vseeno prešli zelo hitro. Čas je tekel tako zelo hitro, da so hitro minili meseci od začetka pandemije.«

Njegov predstojnik ga je v tistem času tudi pogosto spraševal, če potrebuje pomoč. Lahko bi namreč skupaj s sobrati naredili urnike, da bi se menjavali pri obiskovanju sorodnikov žrtev. Vseeno pa je br. Roberto hotel, da bi delo, kot do takrat, opravljal sam, po zgledu vseh tistih zdravnikov in zdravstvenih delavcev, ki so v teh mesecih izgubili življenja, ko so pomagali drugim. Tako je torej, z rokavicami in masko, brez strahu, da bi se okužil, nadaljeval s svojim poslanstvom. Predvsem pa z mirnim srcem, misleč samo na tolažbo, ki bi jo lahko daroval vsem, ki so bili v tistih trenutkih v velikih preizkušnjah. »Srečati te ljudi za vsako ceno... S tem namenom sem se počutil kot nek posrednik med pokojnim ter sorodniki in tako sem pogosto prosil Gospoda, da mi izprosi dar darovanja že drobtinice njegovega olajšanja vsem, katere sem srečeval. Zavedal sem se namreč, da bi bilo že to zelo velik dar«, pripoveduje. Mnogi, ki so umrli in so jih pripeljali na milansko pokopališče, so bili pripeljani tja brez svojcev ali sorodnikov. Tem so bili blizu sorodniki le z razdalje. Na pokopališče so prihajali pokojni tudi iz drugih razlogov, ne samo zaradi Covid-19. Bil je zares zelo težek čas.«

Na koncu br. Roberto svoje pričevanje povzame: »Dejstvo, da sem bil lahko blizu osebam, ki v določenem trenutku nimajo nikogar in tudi dejstvo, da sem lahko tem ljudem dal vsaj kanček upanja, vse to je bilo zame en velik dar, ki sem ga prejel.«

Cristina Conti

Izkušnja poklicanosti

Kapucini že več let prirejajo različne duhove ne vaje in programe. Eden izmed njih je tudi program „Izkušnja poklicanosti“.

To je tritedenski program duhovnega življenja, namenjen fantom, ki so dopolnili najmanj 17 let in bi radi bolj jasno spoznali namen in pomen svojega življenja, kakšna naj bo njihova življenjska pot oziroma kam jih kliče Gospod. Letos je potekal v samostanu v Škofji Loki, od 1. do 20. julija, in sem se ga tudi sam udeležil.

Program je sestavljen iz bratske molitve, tematskih srečanj, pogovorov v skupini, fizičnega dela, osebnih pogovorov, izletov, romanja, puščave ... Udeležence zelo zaznamuje svoboda od sveta, saj se odločijo živeti brez telefona, računalnika in drugih naprav, ki zapolnijo tišino, v kateri želi spregovoriti Gospod na srce.

Trije tedni so razdeljeni na:

1. teden je teden poslušanja. Postopoma smo se poskušali odpirati drug drugemu, da bi lahko bolj polno vstopili v občestvo z Bogom in se globlje srečali tudi sami s seboj. Vstopanje v skrivnost in lepoto preprostega bogoslužja in moči Božje besede je temeljno za razlikovanje in odkrivanje Božje volje.

2. teden je teden vere. Odkrivali smo odtenke Očetove neskončne ljubezni, Sinovo

vabilo k nenehnemu spreobračanju in poklicanost k svetosti, ki je dar Svetega Duha; Marija pa nas je spremljala pri odkrivanju znamenj Božjega klica in nam pomagala nanj tudi osebno odgovoriti.

3. teden je teden odločitve. Peš smo se podali na romarsko pot v tridnevno puščavo na Sv. Katarino, Topol – molk in samoto – z enim samim življenjskim vprašanjem: »Gospod, kaj želiš, da storim?« Ob koncu puščave smo si podelili bogastvo duhovne izkušnje in se vrnili kot goreči Kristusovi prijatelji in učenci.

Program mi je bil zelo všeč. Spoznal sem življenje kapucinov v Škofji Loki. Dragoceni so mi bili pogovori z njimi, nova spoznanja in celoten čas, ki smo ga preživeli skupaj. Pokazali so se v najboljši luči, in sicer kot potrpežljivi, veseli, prijazni, odprti, sproščeni in delavni. Za to izkušnjo sem iskreno hvaležen in jo zagotovo priporočam.

Matija Udovč

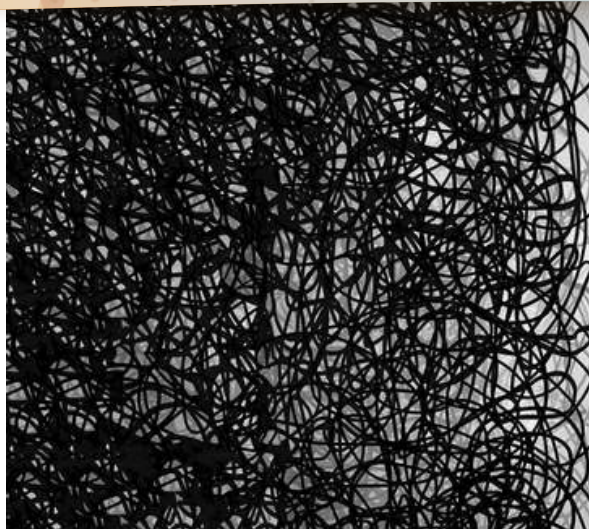

Tvoj srčni utrip

Ali nam je pogum danes še potreben? Za odgovor na to vprašanje najprej pogledmo za hip v preteklost, v stare, tako imenovane junaške družbe. Tam je bil pogum najvišja vrednota, saj je junak dvigoval varnost družbe, ko je sovražnik napadal z dvignjenim mečem.

Pogum, zvestoba in prijateljstvo so bili opevani v junaških sagah. Za naš okus je kar zabavno brati na primer pri Homerju ali v vikinških pripovedih, kako opevajo telesno moč, kjer se svetloba, ki v njih pada na človeka, od njega odbija povsem na površini. Pripovedovalec ne zasleduje skritih globin junaka. Ta je preprosto to, kar dela. Poglobljeno moralno prevpraševanje za tako družbo nima pomena, lahko je celo nezaželeno, ker bi vnašalo nemir v površni tek družbe. V tem vidimo veliko razliko s tem, kar živimo danes. Pomislite samo na Shakespeara ali Cankarja in koliko se poglobljamo v človekovo notranjost, da bi razumeli in lažje sprejemali njegovo delovanje. Danes tako v Franciji kot v Sloveniji vsakdo pričakuje, da bo družba upoštevala in spoštovala njegov notranji svet.

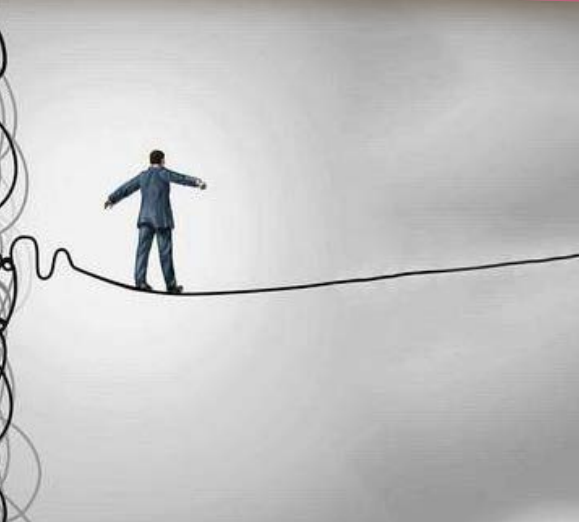
Že kmalu po prihodu v to deželo sem zaznal, da je spoštovanje človekove notranjosti tukaj še bolj očitno. To si razlagam z

dejstvom, da so meje na splošno bolj jasno izdelane, tradicionalna vzgoja pa nekaj običajnega, sploh pri višjem družbenem sloju. Ni kaj reči, ob tem se človek dobro počuti, saj se počuti sprejet in spoštovan v tem, kar je in življenje poteka bolj mirno. Na primer, druženje na skupnih površinah stanovanjskih blokov je tukaj v splošnem prepovedano in da je zavarovan mir stanovalcev, tja nimajo dostopa niti otroci. V tem lahko seveda prepoznamo nevarnost pretirane korektnosti, ki hoče mir in varnost za vsako ceno. Vsi skupaj pomislimo, kako smo sprejeli hude omejitve stikov zaradi koronavirusa, pa čeprav na račun povečane osamljenosti.

Ob vseh teh družbenih prilagoditvah se mi zdi, da se tudi danes od posameznika ne pričakuje pogum, amapk predvsem nekakšna

nega odgovora, mislim pa da zapletena situacija kliče po resničnem in globoko prepostem odgovoru. Vsak naj si prizadeva za resničen mir, ki ga daje Jezus Kristus in njegovo Nebeško kraljestvo, ki ga je že začel. Srčni kristjan je pomirjen tudi ko ga je strah, ker ve, da je izvoljen za svobodo. Nikakor se ne zanašamo na svoje mišice, ampak na vir moči, to je na Svetega Duha, ki deluje v Cerkvi. Frančiškov prijatelj, kličimo Svetega Duha vsak dan znova, da nam da nujno potrebnega poguma za junaška dejanja ljubezni, tako kot želi in hoče naš Gospod in prijatelj Jezus Kristus.

br. Mitja Marija Ponikvar

mlačna prilagodljivost, konformizem. S tem pa dovolimo, da naš vsakdan postaja vedno bolj kodiran, spontanost življenja pa stvar preteklosti. Ko pa se enkrat navadiš, da družba prepreči vse konflikte in poskrbi za čisto vse, tudi najmanjše detajle, se v tebi naseli občutek brezbrčnosti. Seveda je to nevarno, kajti mir vedno temelji na zadostnem številu pogumnih posameznikov, ki se zanj potegujejo. Ko se nihče več ne čuti za nič odgovornega, je tu mesto za pogum, kajti kot je rekel judovski rabin Hillel: »Če se znajdeš v okoliščinah, kjer ni nobenega moža, sam napni svoje sile in postani mož.«

Kaj storiti? Sam seveda nimam univerzal-

SI UPAŠ DELITI?

COVID19

versus

JEZUS

ŠKODUJE

ZDRAVI

TREBA GA JE OMEJITI

TREBA GA JE ŠIRITI

POVZROČA STRAH

PRINAŠA POGUM

NAPRAVI NAS ŠIBKE

DAJE NAM MOČ

LOČUJE NAS

POVEZUJE NAS

POVZROČA KAOS

PODARJA MIR

ZAČASEN

VEČEN

VODI V SMRT

VODI V ŽIVLJENJE

ČE JE DANES VREDNO KAJ RAZŠIRITI MED LJUDI,
VSEKAKOR IZBIRA NI VIRUS... AMPAK VESELJE EVAGELIJA!

Teden bratstva = teden lepote

Lepota je bila tema, ki je povezovala naše dni v Logu pod Mangartom. O njej nismo le razmišljali in se pogovarjali, temveč smo jo izkušali na vsakem koraku in v vsakem trenutku bivanja v tej prelepi dolini. Lepota stvarstva se je kar ponujala očem, da smo jo občudovali na sprehodih in pohodih. Lepoto umetnosti nam je pomagala uvideti Lidija, ki nam je kot gostja odstrla pomen umetnosti na poti odkrivanja lastne poti. Vsakodnevno smo okušali lepoto odnosov, saj smo kot bratstvo Frame bivali skupaj in skrbeli drug za drugega. Lepoto telesa nam je pomagal občutiti pohod na Mangart, ko smo preizkusili svoje telo, česa vsega je sposobno. V sebi in drugih smo prepoznavali notranjo lepoto, skupaj pa smo se trudili opisati tudi neubesedljivo lepoto Boga.

Do čarobnih koticov smo prišli tako, da smo se morali precej potruditi, pa naj si bo splezati čez strmo in spolzko pobočje ali pa čez precej izpostavljen del, pri čemer nas je br. Matej skrbno varoval. Hodili smo po strugi in skakali s skale na skalo. Nekaterim je zdrsnilo na spolzkih kamnih in so čofnili v mrzel potok, drugi smo se raje preventivno sezuli in nadaljevali bos, vsi pa smo morali del poti prebresti skozi slab meter globoko vodo. Prispeli smo do prekrasnih

slapov in na svoji koži preizkusili moč njihovega padca. Občudovala sem, kako so nekateri zbrali pogum in skočili s skale v tolmun. Temperature vode, v kateri smo se kopali, raje ne bom omenjala, saj je niti ne poznam, še vedno pa ostaja na moji koži živ spomin tega hladu. Kopanje, ki mi je najbolj prijalo, pa je bilo plavanje v Rabeljskem jezeru, ko smo se po celodnevem izletu na Višarjah nekaj pred polnočjo vrgli vanj in iz popolne teme zrli v zvezdno nebo.

Omamljeni od lepote smo zrli tudi v zahajajoče sonce, ki je tonilo v veličastne gore. Ob sončnem zahodu smo namreč prisostvovali sv. maši na vrhu Kamnitega Lovca, kar je bilo zame nepozabno doživetje. Ganjena sem bila tudi, ko sem prisopihala na vrh Mangarta, saj sem bila ponosna nase in na vse, ki smo se nanj povzpeli po slovenski poti, še bolj pa na tiste, ki so zmogli pred tem preplezati tudi ferato Via Italiana. Na vrhu smo prepevali pesmi in se razgledovali na okolico te mogočne gore. Zvesto so nas spremljale tudi ovce, ki se nam včasih niso hotele umakniti s poti, včasih pa so kot udomačene prišle lizat sol iz kože.

Čas je kar prehitro mineval, ko smo v zavetju višarskih dreves ugotavljali, kdo je volkodlak in kdo dobronameren meščan - pri družabni igri Volkodlak.

Cel teden v Logu pod Mangartom je minil, kot bi mignil, čeprav smo se ga trudili podaljšati z večeri dolgo v noč. Dušo in telo smo si razveselili tudi z izraelskimi plesi in se uvedli v tak način molitve. Zame je bil cel teden neprestana molitev, pa čeprav sem ob poglobljanju vase doživljala temo in bolečino. Pokonci me je držala skupnost Frančiškove mladine in Božja prisotnost v stvarstvu, zato sem na koncu lahko tudi sama zapela hvalnico Bogu.

Ana Vanesa Bogataj

Adam 2020

Letošnji Adam je bil oaza sredi vse te zmede. Večerne igre, ki so tako v animatorjih kot otrocih vzbudile pristno navdušenje, razigrani smeh po hodnikih, kakšna solza domotožja, zabavni program, igrice skozi katero nas je navdihoval sv. Frančišek in še mnogo več. Adam je nepredstavljivo več kot zgolj duhovni teden s tečajem angleškega jezika. To je teden, ko se ure angleščine sploh ne zdijo grozne. To je teden, ko namesto nutele rajši ješ jogurt. To je teden, ko vidiš prijatelje, ki jih nisi srečal eno leto, pa vendar se zdi, kot da vmes ni minil niti dan. To je teden, ko otroci vsako jutro skrbno posteljejo postelje. To je teden, ko se pohod sploh ne zdi slaba

ideja (in se ga celo veseliš). To je teden, ko Kančevci postanejo dom.

Letos so se prvič po dolgem času vrstile odpovedi športnih dogodkov, vendar smo na Adam-u to nadoknadili s turnirji v namiznem tenisu, namiznem nogometu, enki, šahu in košarki. Evforija, ki smo ji bili prisotni ob teh dogodkih, je bila neverjetna. Od osupljive tišine pri finalu šaha do uradnega komentatorja in oglušujočih vzklikov v finalu košarke. Ko se je v torek znočilo, so se po domu duhovnosti sprehajali vitezi, ki so skupine otrok navduševali in poskrbeli za pravo mero adrenalina. Petkov večer so Kančevci postali prizorišče snemanja oddaje The Late Late Show with Aadm, sobotno dopoldne pa so iskrice v očeh udeležencev in nasmehi na obrazih staršev poplačali vsak trud. V pošto, ki jo sestavljajo šaljiva ali rahlo resnejša sporočila otrok, je zadnji dan prispelo sporočilo, ki je natanko povzelo misli vseh tam zbranih. Govorilo je o tem, kako celo leto čakaš na Adam-a in ko si končno tam, mine v hipu ter se na poti domov šele zaveš, da je minil najboljši teden počitnic. Bratje kapucini, Fani, soanimatorji in otroci, hvala vam. Hvala vam za spomine, ki mi bodo risali nasmeh na obraz skozi celotno leto. Do prihodnjici!

Karmen Vrenko

Prve zaobljube br. Dominika Papeža

Na prve zaobljube se nas je iz Slovenije podalo skupno 8 bratov. V kombiju (Vlado, Miro, Jaro, Jožef in Jaz), zaradi kapitlja Frančiškovih otrok in mladine in drugih okoliščin, pa so se le za en dan v Italijo odpravili trije bratje (Jakob, Matej N., Luka). Iz Milana pa je, skupaj z ponovinci, prišel tudi še Domen.

V petek na kosilu v Križu se je zbrala prva ekipa, ob enih pa je nastopil čas, da odrinemo na pot, ki je bila zelo prometna. Zvečer smo prispeli v naš samostan v Camerinu, ki me je osebno zelo prevzel, ta naša kapucinska arhitektura.... Poleg Dominika sta že bila tam njegova starša, pa tudi Jože Plut, njegov sorodnik in boter in domači župnik. Prav tako so se zbirali tudi ostali bratje iz oddaljenejših krajev, kot tudi starši ostalih novincev. Novinci so bili eden iz Nemčije, eden iz Libanona, dva iz lombardske province, eden iz nove centralno italijanske province, eden iz Salerno, ter eden iz province Sardinija – Korzika, ter seveda naš Dominik. Brat Dominik nas je hudomušno opozoril, da nas bo morda ponoči zbudil samostanski pasji trio, sicer so resda bolj sorte »Cappelli bianci« - moškega pevskega zbora Janeza Svetokriškega, torej ostareli in osiveli, a tako kot kriški večni mladeniči, ko je potrebna akcija, polni energije.

Lepo je bilo prespati v teh majhnih celicah, po hvalnicah in bogoslužnem branju ter zajtrku pa smo že lahko pozdravil še drugi del slovenske kapucinske odprave. V kuhinji in na dvorišču so pripravljali za pogostitev, ki je bila letos, zaradi virusa, omejena le na domače slavljencev in brate.

Slovesnost je potekala v baziliki Sv. Venancija v Camerinu. Somaševanje je vodil škof. Kot v Sloveniji je tudi tu vse podrejeno preventivi pred COVID 19. Naše mlade brate smo do oltarja v sprevedu pospremili vsi bratje, tudi pevski zbor je bil kapucinski. Pridigal je seveda škof, medtem ko so bratje novinci izpovedali zaobljube vsak svojemu provincialu oz. njegovemu zastopniku. Na koncu maše se je eden od slavljencev zahvalil vsem, ki so jim na tej poti pomagali. Po maši so zaobljublenci podpisali dokumente v kripti, pri grobu svetnika. Sledil je agape

na samostanskem dvorišču, no, slovesno praznično kosilo. V nebeških dvorih so zelo konkretno zakurili, v samostanski kuhinji pa zelo veliko skuhalo, pa ravno dovolj za vse. Zaradi obveznosti je slovenska trojka takoj po maši odpravila proti domu, ostali Slovenci pa sredi popoldneva. Glede na to, da je bila sobota, so bile ceste tokrat veliko bolj prazne. Mimogrede, peljali smo se tudi mimo Sassoferata, domačega mesta brata Angela, desne roke našega Serafina Madona – misijonarja v Braziliji. Pri naših bratih v Mestrah smo se poslovili od Jožefa, ki nadaljuje kapucinsko življenje in študij v Benetkah. Jaro in Jaz sva v Vipavski dolini pričakala nedeljo, ki nam je poleg šagre v Križu prinesla tudi blagoslov spomenika našega velikega misijonarja v Batah. O tem pa piše že drugi članek...

br. Gregor Rehar

Karlobag

Kdo ve, kako se »carta« morsko zvezdo?

Prav gotovo ministranti iz župnij Vipavski Križ, Ljubljana – Štepanja vas in Škofja Loka. To se dela tako: ujameš morsko zvezdo, jo primeš in božaš.

Kje lahko to izkusiš? Na morju z ministranti omenjenih župnij – v Karlobagu. Poleg tega se lahko greš tunkanje z brati Vladom, Jožefom in Domnom, igraš vaterpolo, poskušaš se v lovljenju ravnotežja

na bojah, bežiš pred kačo, »prideluješ« mišice z bodybuildingom.

Kaj je to: domačen, prijeten prostorček, v njem tri omarice, postelja, mizica, stol in okno. Privat celica v samostanu, skozi okno pa imaš razgled na morje.

Kaj je fond lačnih? Škatla s sladkarijami, ki si jih skril pred drugimi, pa so te pri tem zalotili. Tako so zasebne zaloge postale javne. Fond smo praznili v poznih večernih urah med družabnimi igrami ali gledanjem filma.

Kdo je brat Mrvica? To je vzdevek brata in kuharja v karlobaškem samostanu. Njegovo ime se ne ujema z njegovo postavo. Pripravil pa nam je kar nekaj nepozabnih doživetij: učil nas je imena rib, nas peljal na ribolov in imel v rokah daljinec klimatske naprave.

Katere filme smo gledali in vam jih ministranti priporočamo? Alpha, Ant-man, Dirkač in Svižčev dan. Tudi sedemurni film o vožnji z vlakom po Švedski nam je pomagal ohladiti popoldansko vročino.

Čemu je namenjena skrivna omarica v stranskem oltarju v kapucinski cerkvi? No, to pa ostaja skrivnost tudi najbolj radovednim ministrantom. Upava, da bomo naslednje poletje lahko raziskali tudi to uganko.

Jan in Andrej Brataševac

»Ne jaz, ma Bog!«

Bil je začetek marca in voditelji oratorija smo se kot vsako leto zbrali na prvem sestanku v sobi, v samostanu v Vipavskem Križu, ki se je je prijelo ime Voditeljska soba. Po svetu in tudi po naši državi se je že govorilo o novem virusu, ki razsaja, politiki so že vneto razlagali možne scenarije in napovedovali različne ukrepe. Kljub temu smo se odločili za organizacijo oratorija, ki bi bil prav podoben takim iz prejšnjih let. Kljub kasnejšemu zaprtju šol in fakultet, ustavitvi javnega življenja, smo upali in računali na to, da se bo do konca avgusta že vse pomirilo in da o razgrajaskem virusu ne bo več duha ne sluha.

Oh, kako smo se motili.

Junija smo se ob izboljšanju razmer že prav veselili, a nas je realnost znova presenetila. Poigravali smo se z različnimi možnostmi – pa če bi izvedli le kak oratorijski dan, morda bi namesto oratorija le izvedli kak dan druženja za animatorje, na hitro smo pomislili tudi na online oratorij, blizu smo bili tudi temu, da celotno stvar preprosto odpovemo.

A smo na koncu enoglasno ugotovili, da si mladina, ki obiskuje naš oratorij, preprosto zasluži vsaj en košček normalnih počitnic v sicer tako norem poletju. Ker pa je naše preljubo samostansko dvorišče premajhno, da bi se zbrali v tako velikem številu,

kot smo vajeni, smo se odločili, da bomo nekoliko zmanjšali obseg oratorija in ga letos pripravili le za najstnike (tiste, ki so starejši od 12 let) ter animatorje.

Sestali smo se na pripravljalnem vikendu, kjer smo imeli pred seboj en točno določen cilj: sestaviti celoten oratorij, saj na tej točki nismo imeli pripravljenega skoraj nič. Cilju smo sledili skoraj od točke A do B, z vmesnim postankom v Ilirski Bistrici, kjer imajo (potrjeno) najboljši sladoled, ter hitrim skokom v morje v Lubenicah - na Cresu. Ko smo se končno zopet znašli v samostanu, smo se lotili intenzivne priprave. V teh dveh dnevih smo izdelali skoraj celotni oratorij.

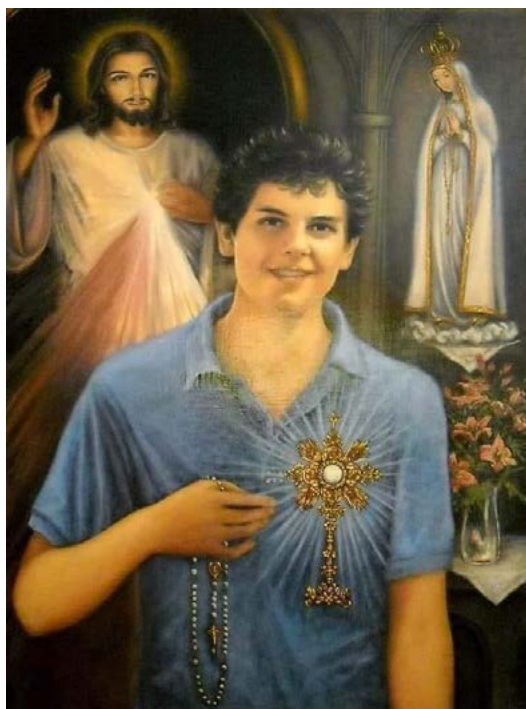
Brata Domen in Jožef, ki sta k nam prišla malo na počitnice in veliko na pomoč, sta predlagala, da bi na oratoriju spoznavali Carla Acutisa. To je bil mlad fant, ki je živel v prejšnjem desetletju. Kljub temu, da se je rodil v Veliki Britaniji, je veliko časa preživel v Assisiju. Njegov zgled je namreč bil sveti Frančišek, kateremu je sledil v mnogih pogledih. Žal je zaradi levkemije umrl že pri petnajstih letih, pokopali so ga

v Kapeli slečenja. Letos oktobra bo razglašen za blaženega – tudi zaradi tega se nam je zdelo primerno in pomembno, da ga približamo mladim pri nas. Carlo je živi dokaz, da blaženi in svetniki ne obstajajo le v davnih časih, ampak živijo med nami tudi danes. Himna, ki sta jo Jožef in Domen prevedla iz italijanščine, pravi: »Mladi fant je bil, podoben ostalim.« Prav tak je Carlo res bil, le da je svoje življenje posvetil temu, da bi Jezusa, evharistijo in molitev rožnega venca približal ljudem, približal mladim, svojim prijateljem.

Oratorijski teden smo voditelji kar nestrpno pričakovali, saj se nam je obetal oratorij, ki je bil hkrati podoben tistim iz prejšnjih let, hkrati pa čisto drugačen. Veseli smo sprejemali udeležence in animatorje, ki so v ponedeljek zjutraj kapljali na samostansko dvorišče z nasmejanimi obrazi. Prav vse smo razdelili v skupine, tudi animatorje, in jih poslali na prve kateheze.

Med katehezami so udeleženci in animatorji spoznavali Carlovo poslanstvo. Govorili smo o tem, da je vsak izmed nas original, ne fotokopija in da si ne smemo dovoliti, da bi umrli kot fotokopije, saj smo bili rojeni originali. Razglabljali smo o tem, kako je konstanten razvoj družbe kot pravo potovanje in da se moramo tudi sami kot kristjani razvijati in prilagajati naš način verovanja. Pogovarjali smo se o tem, kako moramo razmišljati s svojo glavo in kdaj tudi proti toku, sploh, če želimo ostati zvesti samemu sebi. Skupaj smo spoznavali tudi evharistijo, ki je bila Carlu zelo ljuba, pravil je, da je to avtocesta do nebes. Ena izmed tem pa je bila tudi pomoč bližnjemu in pomembnost tega, da smo vsem prijatelji.

Oratorij pa niso le kateheze, skupaj smo počeli še marsikaj drugega. V ponedeljek smo pripravili filmski večer, kjer si nismo ogledali le enega, temveč kar dva filma. Najstniki so si skupaj s svojimi animatorji ogledali Shreka 2, kjer so iz sicer zabavne risanke poskusili potegniti globlji pomen, animatorji pa so si ogledali nemški film Val, ki preko dogajanja v učilnici prikazuje, kako hitro se lahko v neki družbi pojavi avtorski sistem in kakšne posledice lahko pusti na ljudeh. Oba filma priporočamo v ogled.

Že skoraj tradicionalno smo se v torek odpravili na izlet, pohod – oziroma sprehod – do bližnje cerkvice svetega Urbana pri Lokavcu, kjer smo tudi imeli prav čudovito mašo na prostem. Prav tako smo se zabavali na vodnih igrah, se obmetavali s stoterimi vodnimi balončki, špricali s cevmi in drug na drugega zivali polna vedra vode. Ker smo želeli na oratoriju tudi letos ostati igrivi, smo odigrali tudi nekaj velikih iger. Najstniki so se tudi odpravili na pravi lov za zakladom, medtem ko so se animatorji morali rešiti iz sobe pobega – zaklenjeni so bili v temnačno (in skrivnostno) samostansko klet. Brat Vlado je nekajkrat animatorje izzval na ping pong turnir, a so se odzvali le najbolj pogumni, ker je br. Vlado v namiznem tenisu res dober in je vedno zmagal. Ker animatorjem letos ni bilo treba animirati mlajših otrok, ki jim po navadi letajo med nogami, smo zanje pripravili tudi nekaj nekoliko bolj poučnih vsebin, kjer so si podelili in prejeli nasvete o tem, kako umiriti nagajive otroke, obvladovati skupino, ugotavljali so, kakšna je njihova vloga kot animatorji in kako lahko izgleda animatorjeva duhovnost.

Sami smo si tudi organizirali zabavni večer, kjer so tokrat za spremembo skeče pripravljali animatorji. Na koncu pa smo se pozabavali še s karaokami, kjer smo skupaj prepevali marsikatero pop klasiko. Nismo pa pozabili na duhovnost: vsak dan smo namreč imeli alabanso, en večer pa smo Jezusa častili tudi ponoči. Med začetnim uvodom, na skupnem čaščenju, smo si podelili naše misli, Jezusu smo izročili naše počutje, naše zahvale, naše misli. Obiskali smo tudi klet v Vipavskem Križu, kjer nam je domačin Ljubo Žgavc predstavil njegovo izkušnjo z misijonom v Afriki, ter nam predstavil način življenja, ki se nam zdi tako nepredstavljen in tako daleč.

Petek je prišel prehitro, prav tako zaključna maša, prav tako zaključna pesem – himna. Z animatorji smo še pospravili samostanske prostore in si podelili naše misli o oratoriju, nato pa smo se še zadnjič pozdravili z obljubo, da se vidimo naslednje leto. Ker nas je kar nekaj na oratoriju pogrešalo otroško iskrivost in energijo, res upamo, da bo situacija naslednje leto taka, da bomo med nami lahko gostili tudi mlajše, najmlajše udeležence.

S trdno voljo in odločnim korakom smo drug drugemu dokazali, da se da marsikaj, tudi ko si omejen, ko se moraš prilagajati. Najbrž so časi taki, da moramo povedati, da smo za izvedbo oratorija imeli dovoljenje NIJZ, ukrepov smo se skrbno držali, hvala Bogu, smo ostali zdravi. Hvala vsem animatorjem in udeležencem, ki so na naš oratorij prišli, konec koncev hvala tudi staršem, da so nam zaupali. Upamo, da se vidimo naslednje leto!

Nika Pregelj

Še nekaj vtisov animatorjev:

Zadnji teden avgusta je celo leto v pričakovanju. In upravičeno tako. Je namreč zaželen oddih od vsakdanjega življenja. Ena boljših stvari je vsako leto doživeti oratorijski duh, spoznati nove ljudi in se družiti z že poznanimi. Oratorij vedno končam z nasmehom na obrazu.

~ Deni Krašna

Na oratoriju je bilo odlično prav vse. Bili smo sproščeni in nismo komplicirali. Dobro smo jedli, kateheze so bile premišljene in ravno prave dolžine. Všeč mi je bilo, da smo se med prostim časom animatorji lahko zelo povezali.

~Aleksej Vermiglio

Letošnji oratorij je bil teden zabavnih in nestresnih dni in večerov. Teden, kjer si se res lahko sprostil in družil z sovrstniki in jim pomagal, če so le ti pomoč potrebovali. Počutila sem se svobodno in naspano.

~ Marjetka Puc

Čeprav na oratoriju ni bilo mlajših otrok, katere po navadi animiram, sem se vseeno imela lepo. Oratorij je bil odlična

priložnost, da se podružim s starimi prijatelji in spoznam tudi nekaj novih.

~ Sandra Pregelj

Oratorij Vipavski Križ mi bo tudi letos ostal v lepem spominu zaradi najboljšega oratorijskega petja, smeha, čudovitih ljudi in kraja ter zaradi srečanja z drugimi in s samo seboj. Tudi "Covid-19 edicija", kakor je zapisano na letošnjih majicah, se mi je zdela prav tako srčna in vesela kot prejšnji oratoriji. Vseeno pa držim pesti, da bo naslednje leto samostansko dvorišče spet tako polno otrok in animatorjev kot po navadi.

~ Katja Adamič

Bog plati, vam vsem

Leto 2020 bo ostalo zapisano kot leto preizkušenj, ki so nas vse spomnile, kaj v resnici je tisto kar nas povezuje in kje ima življenje svoje pravo dostojanstvo.

Počitek pomeni aktivni oddih in odmik od okolja, kjer preživljamo svoje vsakodnevne boje za preživetje in pot po kateri stopamo. Zaradi pojava novega virusa pa beseda počitnice, kot jih poznamo v pretekli obliki, dobiva novo podobo z naslovom odgovorno ravnanje. Če bi mi pred leti kdo rekel, da bomo na počitnice hodili z maskami in morali držati distanco, bi se temu samo smejala. A vendar je človeštvo v rokah Stvarnika, ki dopušča, da se človek vedno znova uči, kako smo mi Božji otroci in je On naš Oče.

Z velikim veseljem smo se odpravili na pot, na srečanje z Gospodom, v Kančevce. Na vratih nas je pričakal utrujen a vesel brat Stane. Tema letošnjih počitnic Aninega sklada je bila veselje. Slovenci smo znani po tem, da raje naštejemo slabe in težke stvari o dobrih pa nam zmanjka besed. Družina z otrokom več, kot je običajno, ni dosti drugačna od drugih, le vse skupaj se množi, tako dobro, kot slabo. V bistvu se išče neko ravnovesje, kar presega običajne napore. Za vse to pa poskrbi Oče, ko uporabi dobroto src, ki se

odprejo za Njegovo delovanje. Vse je bilo vrhunsko. Več kot smo pričakovali.

Brat Gregor je, z masko v vroči jedilnici, hitel s pladnji hrane, ki so bili skrbno pripravljene za vse tiste, ki se redko usedemo, da bi nam drugi stregli. Hvala ti, dragi brat Gregor, za vso skrb, ki si jo vložil v naša srečanja. Hvala vsem bratom kapucinom, ki so omogočili, da je srečanje družin Aninega sklada potekalo varno in predvsem, da smo se lahko nadihali svežih idej, se sprostili pod mogočnimi Lipami v rokah Vsemogočnega. Dobro je, da se smemo skupaj nasmejati, tudi ko nas solze obupa tlačijo k dnu. Bog plati vse dobro vsem, ki so omogočili, da je srečanje potekalo v res pravem veselju.

Marjeta Debevec

MOLITVENA NAVEZA

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjo, tako smo v molitvi povezani

za dobre družine in duhovne poklice

V Molitveni navezi se nam tokrat predstavlja blaženi Franc Jägerstätter, družinski oče, tretjerednik in mučenec. V molitvi je dobival moč, da je sledil glasu vesti. In mi vemo, da je vest Božji glas! Njegove besede hrabrijo tudi naša srca: »Niti ječa niti okovi, tudi ne smrt nas ne morejo ločiti od Kristusove ljubezni.« (Franc Jägerstätter v poslovilnem pismu)

Prefekt Kongregacije za zadeve svetnikov, kardinal Jose Saraiva Martins, je 26. oktobra 2007 v linški stolnici razglasil za blaženega žrtev sovraštva do Cerkev, mučenca in družinskega očeta Franca (Franza) Jägerstätterja, ki ni hotel, ker mu je tako velevala vest, služiti Hitlerju in njegovemu nacističnemu ubijalskemu stroju. Zato je tudi postal žrtev tega režima, brezbožne ideologije: 6. julija 1943 je bil obsojen, 9. avgusta istega leta pa v kraju Brandenburg ob reki Havel obglavljen.

Zgled zvestobe glasu vesti

Papež Benedikt XVI. je v svojem pismu poudaril, da je »mučenec in družinski oče« Franc Jägerstätter svoje življenje podaril »v velikodušnem zatajevanju samega sebe, spoštovanju glasu vesti, zvestobi evangeliju in dostojanstva človeške osebe«. V nagovoru pri opoldanski molitvi je opozoril, da Francev zgled obvezuje tudi nas, da bomo, kadar bo treba, tudi mi tako ravnali. Mučeniška smrt namreč lahko doleti vsakega kristjana, je bil jasen papež. Prav tako kot mučeništvo je pomembno »tiho in junaško pričevanje številnih kristjanov, ki dosledno živijo po evangeliju,« je še dodal Benedikt XVI. Zlasti v sedanji razkristjanjeni družbi in svetu.

Domači linški škof Ludwig Schwarz je v govoru med mašo spomnil na to, da je bil Kristus središče Francevega življenja. Svoje življenje je zanj žrtvoval v času velikih političnih trenj. Franc je v nacističnem režimu »kot veren mož, ki je imel čuječo vest«, prepoznal »resno

nevarnost za svobodo in človečnost kot tudi za krščanstvo«. Zaradi ugovora vesti ni mogel »služiti Hitlerjevim vojnim ciljem«. To zanj, zaradi hudih posledic, ki so grozile njemu in njegovi družini, »nikakor ni bilo lahko«. Ravnal je po najvišji zapovedi ljubezni do Boga. Ta mu je dajala moči in vednost, da je treba »biti Bogu bolj poslušen kot človeku«. Leta pred drugim vatikanskim cerkvenim zborom je pokazal, da »svetost« ni le posameznikova stvar, marveč »obveza za vse«.

Kardinal Saraiva Martins je ob koncu maše povedal, da je »še posebej vesel«, ker lahko papeža zastopa pri razglasitvi »poročenega laika in družinskega očeta« za blaženega. Ravno v sedanjem času še posebej potrebujemo »pogum in doslednost« Franca Jägerstätterja. Ta mučenec je pomemben za današnji čas, saj opozarja na to, da smo vsi poklicani k svetosti.

Vzornik za pravičnejšo družbo

Prvo mašo v čast novemu blaženemu so obhajali v nedeljo, 28. oktobra 2007, v župnijski cerkvi sv. Radegunde v kraju Innviertel, kjer je bil 21. maja 1907 krščen Franc Jägerstätter. Ta datum bo odslej tudi v bogoslužnem koledarju kot spominski dan novega blaženega. Pri maši se je zbralo veliko vernikov iz Frančeve nekdane župnije in od drugod. Škof Aichern je mašo sklenil z bogoslužno prošnjo: »Blaženi Franc Jägerstätter, prosi za nas!« V govoru med mašo je, še ves prevzet od slovesnosti v linški stolnici, posebej opozoril, da nas takšno bogoslužno dejanje zlasti spominja na to, da svetniki in blaženi niso preteklost, marveč sedanjost. »Jägerstätter je in ostaja kot tisti, ki gre proti toku. Je zgled za krščansko odločanje po vesti, za pogum, resno jemanje vere«. V zvezi z znanimi Frančevimi sanjami o vlaku, »ki drvi v pekel«, je škof Aichern dejal, da tudi danes veliko vlakov drvi v smer, v katero so

bile tedaj postavljene tirnice, če pomislimo na nacizem, rasizem in sovražnost do tujcev. Frančeva razglasitev lahko prispeva k prizadevanju za odpravo nečloveških sistemov in ubijalskih strojev ter h graditvi pravičnejše in za človekovo dostojanstvo in do človeka bolj občutljive in zavzete družbe.

Globoko ganjena vdova Frančiška

Udeležencem Frančeve razglasitve za blaženega bo ostala v trajnem spominu njegova 94-letna žena, vdova Frančiška, katere obraz je med slovesnostjo izžareval resnobo, dostojanstvo in notranjo svetost. Ko jo je domači škof Ludwig Schwarz na začetku maše posebej pozdravil, je v Marijini stolnici zabučalo od navdušenega odobravanja.

To odobravanje pa je imelo več pomenov. Na oltar je bil povzdignjen laik in družinski oče, ki je uresničeval veliko od tega, kar je na drugem vatikanskem koncilu in po njem postala cerkvena splošna dobrina, po drugi

strani pa je na avstrijski državni praznik obujal spomin na »drugačno Avstrijo«; na tisto, ki pri nemškem vkorakanju v to državo leta 1938 ni odobravala tega dejanja, marveč žalovala. Med njimi tudi novi blaženi, ki se je, čeprav svetla izjema, uprl nacistični napadalni vojni. Ob tem pa je bil tudi ljubeč in pozoren mož svoji dobri ženi ter dober očka svojim trem hčerkam. Zanje je, kot je povedal innsbruški škof Scheuer, vestno skrbel že dolgo pred tem, ko je postala navada, da tudi očetje vozijo otroške vozičke oziroma povijajo otroke v plenice.

Še posebej ganljiv je bil trenutek, ko je Frančiška Jägerstätter poljubila relikviarij, v katerem so bili posmrtni ostanki njenega moža, preden so ga izročili škofu Schwarzu.

Življenjska pot in osebnost

Franc Jägerstätter se je rodil 20. maja 1907 in bil naslednji dan krščen v župnijski cerkvi sv. Radegunde v Innviertelu. Bil je nezakonski sin dekletke Rozalije Huber in Franca Bachmeierja in se je prvotno pisal Franc Huber. Ker sta bila njegov oče in mati prerevna, da bi se poročila, je Franca vzgajala babica Elizabeta Huber. 19. februarja 1917 se je njegova mati poročila s kmetom Henrikom Jägerstätterjem, ki je Franca posvojil. Veselje do branja mu je

privzgojil očim Matej Jägerstätter, ki je imel veliko knjig.

Do poletja 1927 je pomagal na kmetiji v Teisingu, nato je do leta 1930 delal v rudniku. Ko je njegov očim 8. maja 1933 umrl, je, ker ni imel lastnih otrok, podedoval njegovo kmetijo. Istega leta se mu je rodila nezakonska hčerka Hildegard. Leta 1936 se je poročil s Frančiško Schwaninger, ki mu je povila tri hčerke: Rozalijo (1937), Marijo (1938) in Alojzijo (1940).

Žena ga je spodbudila k branju Svetega pisma in skupni molitvi, po poroki pa je tudi pogosto prejemal obhajilo. Ob premišljevanju Svetega pisma in pogostem obiskovanju maše, mu je bilo od januarja 1938 vse jasneje, da se njegov katoliški svetovni nazor ne sklada z nacističnim.

Pot na Kalvarijo se je začela marca 1938, ko je Adolf Hitler priključil domovino Avstrijo nacionalsocialističnemu Tretjemu rajhu. Jägerstätter je od vsega začetka zavračal sodelovanje zaradi nepremostljivega nasprotja med zločinskim nacizmom in krščanstvom. Odklonil je ponujeno mesto župana, tudi socialne ugodnosti in se umaknil iz javnega življenja. 10. aprila 1938 je kot edini v svoji občini glasoval proti anšlusu, priključitvi k Nemčiji. To pokončno ravnanje je slonelo tudi na sanjah iz januarja 1938. Na železniški postaji je vse več ljudi vstopalo na vlak; tedaj se začuje glas: »Ta vlak drvi v pekel!« Preprosti kmet je odklonil vojaško službo, bil pa je pripravljen služiti kot sanitetnik. Bil bi namreč

hud greh, če bi se vojskoval in ubijal, »da bi Hitler mogel obvladati ves svet«.

Njegova pot se je nadaljevala v linškem zaporu, nato v zaporu v predelu Tegel v Berlinu. Tam je nacistično vojno sodišče 6. julija 1943 obsodilo Jägerstätterja na smrt. 9. avgusta 1943 so ga obglavili v Brandenburgu ob reki Havel. Truplo so zasmodili in žaro s pepelom zagrebli na bližnjem pokopališču. 9. avgusta 1946 so žaro pokopali v domači vasi. Škof Josef Fließer je preprečil, da bi cerkveni list o tem kaj poročal. Oblasti, tako cerkvene kakor državne, so o njem molčale, dokler se je dalo. Leta 1997 je berlinsko deželno sodišče razveljavilo sodbo nacistov. Letos, ob 100-letnici rojstva, je deželni glavar Josef Pühringer izročil vdovi v imenu zveznega predsednika Heinza Fischerja Zlati znak za zaslugе za Republiko Avstrijo.

Franc Jägerstätter je bil človek vesele narave, poln muh, kakor se pravi. Od denarja, ki si

ga je bil prislužil kot rudar, si je prvi v svojem kraju kupil motorno kolo. Kot nezakonski otrok deklet in hlapca je doživel hude stiske pa trda poniževanja, zato je bil izredno socialno čuteč. Dolga leta je s kruhom podpiral vdovo s tremi otroki. Naročilo Svetega pisma mu je bilo življenjsko vodilo.

Cerkev je povišala Franca Jägerstätterja, mučenca zaradi vesti, med blažene. Slovesnost je pričakala tudi 94-letna vdova; ob njej so sedele vse štiri hčere z družinami. Ganljivo je bilo, ko je izročila škofu Ludwigu Schwarzu žaro z relikvijami svojega moža s prepisom sanj iz januarja 1938.

»Da pridemo srečno spet na drugi breg, nam ne preostane nič drugega, kakor da plavamo proti toku,« je pisal Franc Jägerstätter svoji ženi iz zapora. Žena mu je ostala zvesta zaveznica do konca, »kajti drugače ne bi bil imel nikogar«. Bolje, da so zvezane roke kakor volja, je zapisal po smrtni obsodbi. Tem besedam rok rok veljave nikdar ne poteče.

br. Placid Prša

Kdor se še želi pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice, naj na Slovensko kapucinsko provinco, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana sporoči: ime in priimek, če želi prejemati Frančiškovega prijatelja in imeti druge stike z nami, tudi naslov, telefonsko številko, elektronski naslov.

Srčnost ljudi

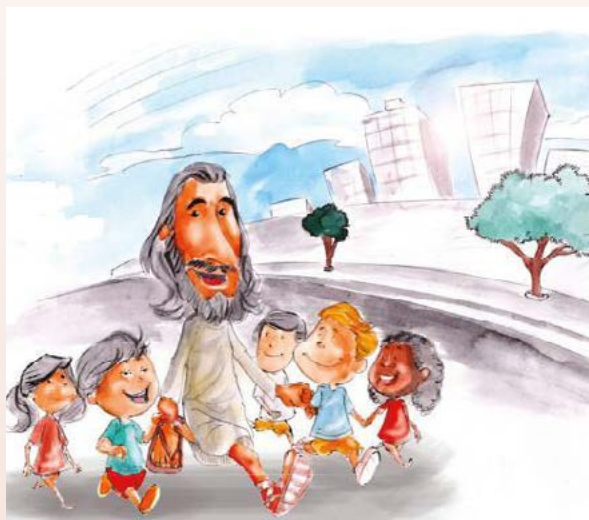
Danes bomo razmišljali o srčnosti, lepi lastnosti srčnih ljudi. Kdo so srčni ljudje? To so ljudje, ki na vse življenje, delo, trpljenje, na soljudi gledajo s srcem in vse delajo s srcem. Ali so srčni ljudje tudi srečni ljudje? Prav gotovo. Srčni ljudje so v globinah svojih src zelo srečni ljudje. Za svojo srečo ne potrebujejo materialnih presežkov, niti slave in zvonečega imena, za srečo srčnih ljudi zadošča že toplina v globini mirnega srca.

Brez srca ni srčnih ljudi. Srce je res ena velika in pomembna stvar, saj o njem govorijo že otroške pesmice, kot na primer tale ljudska, meni zelo ljuba pesmica: »Pojte, pojte, drobne ptice, preženite vse meglice, da bo sijalo sončece na moje drobno srčece.«

O srcu govorijo tudi veliki krščanski filozofi, kot na primer sv. Avguštin, ki pravi, da je »nemirno naše srce, dokler ne počije v Bogu«. In dokler je srce nemirno, ne more biti v polnosti in zares srčno.

Celo Sveto pismo Nove zaveze nam spregovori z Jezusovimi besedami, ko pojasnjuje prvo in največjo zapoved: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, vso dušo in vsem mišljenjem.« Torej na prvo mesto Jezus postavi srce; srce, ki lahko in globoko ljubi, srce, ki se ne naveliča in ne utruja ljubiti.

Kdo je bil najbolj srčen človek? Jezus je bil, je in bo najbolj srčen človek. On sam nas vabi in nas spodbuja, da stopamo za Njim po poti ljubezni, po poti, ki nam jo kaže. Le po poti ljubezni lahko kot ljudje postanemo resnično in globoko srčni: predani sočloveku, pripravljeni pomagati, sodelovati, reševati, popravljati, zdraviti in negovati, biti v oporo, izkazati usmiljenje in sočutje, odpustiti težko odpustljiva dejanja in besede. Le z Jezusom,

ki hodi pred nami in z nami, zmoremo naše srce upodobiti po Njegovem srcu. Naše moči so šibke in Njegova pomoč potrebna in dobrodošla.

Z Jezusovo pomočjo bomo srčno ljubili vse ljudi, v naše delo bomo poleg znanja in sposobnosti dodali nekaj več, dodali bomo naše srce. Mali princ pravi: »Bistvo je očem nevidno, da bi ga mogli spoznati, moramo gledati s srcem.« Jezus pa nas vabi, ne le, da gledamo s srcem, ampak, da s srcem tudi delamo.

Srčni ljudje nesebično pomagajo drugim, srčni ljudje svoj poklic (pa naj bo katerikoli) opravljajo z ljubeznijo, sočutjem in srcem kot poslanstvo svojega življenja. Srčni ljudje delajo svet lepši, boljši, srečnejši, zaradi njih je lepše vsem.

O Gospod, daj, da bi bilo na svetu mnogo srčnih ljudi, ki s tvojo pomočjo zmorejo videti lepoto sveta, kjer pa je to potrebno, se trudijo svet spreminjati na boljše.

Hvala ti, Gospod, za vse srčne ljudi tega sveta.

In hvala tudi tebi, dragi prijatelj, ker se trudiš živeti in delati s srcem.

Branka Ožek, Voditeljica DMŽ

Molitev za srčnost

Bova molila, molili za srčnost?

Če jo pogrešaš, se mi pridruži.

In Ti, draga sestra, dragi brat, ki že z vso srčnostjo oznanjaš Božjo besedo, hvaležna za to krepost, za ta dar, molita z nami.

“Zvest je Bog, ki nas je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom.”

Gospod, hvala za poklicanost v občestvo s Tvojim Sinom, hvala, ker si Ti “delež moje dediščine” (Ps 16,5).

Prosimo Te, Gospod, da bomo kakor Peter in Janez, ki sta zaupala v Božjo zvestobo, da bomo videli, prepoznali in uresničevali bistvo, “le eno je potrebno” (Lk 10,42), se ne ustrašili preganjanja, nerazumevanja, posvetnega načina razmišljanja, se ne bali za svoje in življenje naših dragih (smrt Makabejske matere in njenih sedmih sinov – 2 Mkb 7; Abrahamova pripravljenost darovati sina Izaka – 1 Mz 22).

Gospod, pomagaj nam zaupati v Božjo zvestobo, med mnogimi glasovi razbrati in izločiti, prepoznati Božji glas. Daj, da ga bomo sprejeli s srcem in ne le z razumom. Naj z Božjo besedo v naših srcih molimo.

Naj se Božja beseda v naši notranjosti učloveči, naj deluje znotraj nas, nas tako preoblikuje, da bomo storili, kar od nas zahteva, da jo bomo posvojili.

Prosimo Te, Gospod, ohrani nam ljubezen in gorečnost za razločevanje, a odstrani vsakršno negotovost, da bi se pri tem zmotili. Naj nas opogumi in osrči resnica, da nas boš Ti sam potegnil s stranpoti in naravnal naše korake v pravo smer.

Naj nikoli ne ugasne upanje, da bo v občestvu z Jezusom Kristusom, s hrano in pijačo Božje besede in evharistije, z zakramentalnim življenjem, našo bedo, neužitnost, temo in nebogljenost razsvetlila Luč, prekvasil Kvas in posolila Sol.

Daj Gospod, da bomo tako prekvašeni, posoljeni in razsvetljeni odmirali svojemu načinu mišljenja in življenja, obdarjeni in opogumljeni s “Kristusovo mislijo” (1Kor 2,16) šli v svet.

Naj Kristusova misel v nas deli sadove besede drugim, naj bomo pričevalci in oznanjevalci velikih Božjih del, naj bo prepoznavno, “da smo se družili z Jezusom” (Apd 4,13).

Kar smo torej videli in slišali, oznanjamo tudi vam, da bi bili tudi vi v občestvu z nami – in mi smo v občestvu z Očetom in njegovim Sinom Jezusom Kristusom (1 Jn 1,3).

Z Jezusom v srcu bomo prepoznavali potrebe ljudi in se na njih odzivali, a prosimo Te, dobri Oče, da Jezusov pogled iz nas izžene vsakršno zmoto, ki bi bila rezultat naših previsokih pričakovanj do sebe in do drugih, naših krhkosti in ranjenosti, naših vzgibov in šibkosti.

Pomagaj nam narediti vse, kar zmoremo, in dojeti, da rezultati niso odvisni od naših prizadevanj, da vse naredimo z ljubeznijo, obresti pa prepustimo Bogu.

Pomagaj nam, da bomo vsakršno razočaranje, nelagodje in neuspeh vedno izročali v Božje roke, da On stori s tem, kar hoče, da se

zgodi Njegova volja v vseh stvareh (Ignacio Larrañaga: Molitev izročitve).

Pomagaj nam, da bomo notranji mir, ki je Tvoja dediščina, naš Vstali Jezus, s hvaležnostjo ohranjali v svojih srcih in bili neomajni kljub nemiru zunaj nas v hoji za Teboj.

Hvala Ti, preljubi Oče, za premnoge preizkušnje in Tvoje dotike v naših življenjih, v katerih si nam pokazal, da si bil prav tu z vso svojo močjo z nami, da je vse milost. Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Na Delavnicah molitve in življenja, poleg srečevanja z Bogom v Svetem pismu, vsakodnevne branja, premišljevanja in življenja iz Božje besede, spoznavamo in prakticiramo tudi različne molitvene načine. Med njimi je tudi pisna molitev.

Ta je zelo preprosta, a vendar učinkovita. Ta molitveni način nam je v pomoč še posebej v času duhovne suše, notranjega nemira, napetosti in raztresenosti. V trenutkih, ko želimo moliti, a nas teža življenja hromi, vznemirja in onemogoča, nas ta molitveni način poveže z Gospodom, nas umiri in sprosti v Njegovi navzočnosti.

Na začetku, kot pri vseh molitvah, kličemo na pomoč Svetega Duha in tisto, kar bi Gospodu izrazili v molitvi, preprosto napišemo. Ob tem se lahko opiramo na svetopisemsko vrstico in pišemo, kar prihaja iz naše notranjosti. Vsakih nekaj trenutkov se ustavimo in napisano povemo (preberemo) Gospodu. Ko smo vse povedali – napisali Gospodu, lahko molitev zaključimo z izrekanjem slave Sveti Trojici, ali preprosto z besedo Amen.

Čeprav pri molitvi ne gre za nikakršno leporečje, so nam te pisne molitve, če jih prebiramo, kasneje dragocene in koristne.

Biserka, Voditeljica DMŽ

SREČANJA FRANČIŠKOVE MLADINE (FRAMA)

MARIBOR

FRAMA	Frančiskani	Studenci
Kdaj?	Vsak četrtek ob 20.00	Vsak četrtek ob 17.30

"Srečen človek, ki bližnjega v njegovi nadležnosti prenaša prav tako, kot bi želel, da bi njega prenašal on." - sv. Frančišek Asiški

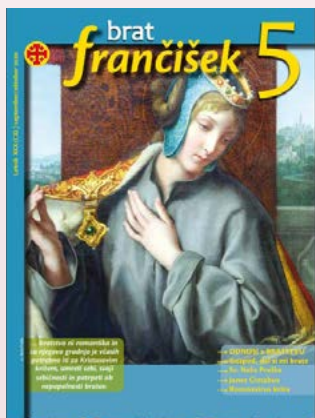
LJUBLJANA

FRAMA	Sostro	Šiška	Štepanja vas
Kdaj?	Prvo in četrto soboto v mesecu ob 20.00	Vsak torek ob 20.00	Vsak ponedeljek ob 19.45

Več info na: <https://www.fo-frama.org/>

V tokratni peti številki revije Brat Frančišek so avtorji o odnosih v bratstvu. Tako v rubriki Frančiškova duhovnost minoritski p. Danilo

Holc piše o bratih, ki so v slavi Jezusovega križa.

Naša evangelizacija nam prinaša novo katehezo, tokrat o odnosih v bratstvu.

Spoznamo lahko tudi sv. Nežo Praško, ki je zamenjala kra-

ljevska oblačila za preprosto redovno tuniko.

Med tokratnimi znanimi člani OFS, je pred nami slavni umetnik Cimabue, ki bil eden prvih italijanskih slikarjev, ki so ljudi začeli prikazovati bolj realistično.

V številki najdemo tudi nadaljevanje vodnika po encikliki Laudato si in začenjamo z novo rubriko ŽETEV, ki je namenjena vsem članom Živega rožnega venca, ki molijo za edinstvo Cerkve, nove duhovne poklice, svetost in stanovitnost poklicanih.

Rubrika Pravičnost in mir prinaša Frančiškovo perspektivo o Covidu-19 in Izjavo komisije za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva pri OFS ZDA v povezavi z rasnim zapostavljanjem.

Tokratno Razvedrilo pa v pozabljenih spretnostih pokaže kako narediti okvir za fotografijo.

Veliko zanimivega branja torej.

povzeto po uvodniku br. Janeza Pape

V novi reviji Med nami lahko med drugim preberete, da nismo sami, saj je Gospod z nami. Br. Štefan Kožuh nam odstira, kako zaupati v Gospoda, ki je vedno z nami. Vračati se moramo k izvirom, k Cerkvi, ki bo skupnost tistih, ki se bodo svobodno in zelo osebno odločili, da stopijo vanjo. Iz tega se bo porodila velika moč. P. Milan Kos nam

razodeva, kako je Gotovost v Gospodu, ki je temeljni kamen. Moč in gotovost prihajata od Boga, saj je on edini, ki nas lahko resnično prerodi, prenovi in preobrazi. Če se k Bogu obračamo kot viru svoje moči in veselja, nas ne bo nikoli razočaral. V Svetopisemskih ionah nas Alan Tedeško nagovarja, da je Bog naša trdnjava, naša močna opora in pomoč v stiskah. Tudi sestre klarise nam predstavljajo, kako nas sveta Klara s svojim korenitim evangelijskim življenjem spodbuja, da bi se tudi mi popolnoma izročili vsemogočnemu Bogu in zaupali v Njegovo previdnost. P. Slavko Stermšek piše o slikarki in restavratorki Miri Ličen Krmpotić ob 70-letnici njenega rojstva. Prav tako lahko spoznavamo encikliko Laudato si, ki jo predstavlja Doroteja Emeršič. Skavti imajo duhovno asistenco, ki ni nekaj, kar bi bilo »za zraven«, ampak je osnovni element, ki je prepleten z življenjem. P. Janez Šamperl pa že tudi 40 let kot duhovnik oznanja evangelij in bolj ga lahko spoznamo tudi v članku. V tem času se srečujemo s Covidom, pa tudi s kometom. To in še več lahko preberete v najnovejši številki revije Med nami.

»Od tod
pa ne
pojdemo
preč ...«

Izjava kapucinskega duhovnika, misijonarja, Serafina Goriškega, globoko v brazilskem pragozdu, ob vsem mrčesu, zvereh, boleznih, vročini, lakoti... bi lahko pomenila tudi, da je po več kot 43 letih končno prišel na pravi kraj, kjer bo živel in oznanjal evangelij ter tako služil Bogu in ljudem. Od najmlajšega otroka izmed osmih fantov revne družine v Madonih na Banjšcah, planoti nad Gorico, ki mu je mati že v zibki slutila trpljenje in pot po svetu, prek šolanja v Gorici in Bergamu, kamor ga je povabil brat Blaž, vojaški kurat, ki pa ga prekine pomlad narodov, čemur je sledila kratka zaposlitev in bolezen, ki ga prisili v vrnitev v domovino.

Med okrevanjem sledi zaseben študij in matura, ter pot na Dunaj, kjer domnevno študira za inženirja, predvsem pa prek svojega brata Mateja, učitelja Franca Jožefa, na željo slednjega spozna mlado kronano glavo, ki je imela z Janezom velike načrte, saj je Lombardija bila na razpotju med monarhijo in Italijo, ki si jo je želela nazaj.

Ob vrnitvi v Bergamo zavrne tudi Garibaldi in prosi za vstop h kapucinom, kar cesarja tako presenet, da v strahu, da je mladenič umsko zboleel, v samostan pošlje zdravnika specialista. »Povejte cesarju, da uživam popolno zdravje. Obžalujem samo, da se nisem za ta korak prej odločil«, je njegov odgovor.

V času bojov med Italijani in Avstriji je 30. maja 1859 naredil prve zaobljube, leto in pol kasneje prejme mašniško posvečenje, tri leta po prvih pa izpove večne zaobljube. Ker je pokrajina pripadla Italiji, pa tudi zaradi zdravja, prosi za premestitev v Štajersko provinco. Najprej kot bolniški spovednik pristane v Trstu, žal se mu poslabša zdravje, gvardijan ga pošlje v Gorico, kjer zdravniki ugotovijo, da je zelo bolan. Vsi bratje, zlasti predstojniki, so skušali za brata Serafina najti najbolj ustrezen in zdrav kraj in najboljšo rešitev. Po nekajletnem bivanju tu, ponovno prosi za vrnitev v lombardsko provinco, po pogovoru z misijonarjem pa se odloči za odhod v misijone. Vodstvo Reda temu ugotovi in ga pokliče v Rim na priprave, kamor se, po slovesu od domačih, odpravi v začetku decembra 1871. Tam izve, da gre v Brazilijo, ter dobi sodelavca.

Brat Angel de Sassoferato je bil doma iz okolice Ancone. O bratu Serafinu pa je zapisal, da mu je Božja Previdnost naklonila najboljšega predstojnika.

Poročila, ki so prihajala iz Brazilije, so govorila o Indijancih kot o zelo prijaznih in nenasilnih. Po skoraj enomesečni plovbi iz

Genove prispeta v Rio de Janeiro, kjer se uči jezika in pripravljata na misijonsko delo. Brat Serafin tam oskrbuje tudi nemške in slovenske izseljence. 7. junija 1872 je postal »direktor kateheze in civiliziranja Indijancev v novem naselju v Mukuriju, na severu province Minas Gerais.

Iz Ria sta prek daljšega postanka v mestu Quro Preto, prišla v Filadelfijo. Od Qura do Filadelfije je bilo 360 km, a za to pot sta potrebovala kar cel mesec, spotoma sta v vasicah imela neke vrste potujoči ljudski misijon. Ustanovitelj mesta je zelo prijazno skrbel za Indijance in s tem pripravil dober teren za misijonarje. Od obljubljenih rednih državnih sredstev za misijon ni bilo nič.

Med iskanjem primerne mesta za misijon je Serafin zopet zbolel, kot tudi že prej ob odhodu iz Ria. Po ozdravitvi in dolgih poteh po pragozdu si je ob reki Itambakuri vendarle našel kraj, 36 km iz Filadelfije. O njem je brat Serafin izjavil: »Od tod pa ne pojdemo preč!« In res ga, razen poti po misijonu in v Rio de Janeiro, ni nikoli več zapustil. Postavili so kolibo, ki je bila misijonarjema prvi dom. Za Veliko noč, 13. aprila 1873, sta na preprostem oltarju prvič maševala pred 320 Indijanci in nekaj belci. Pri tej maši je brat Serafin civiliziranice rotil, naj se družijo z divjaki, jih ščitijo in skušajo pridobiti njihovo zaupanje. Sklepajo naj z njimi iskreno prijateljstvo in se z njimi radi tudi poročajo, kajti Indijanci so ljudje kot vsi drugi, imajo isti izvor in so ustvarjeni od Boga, da bi ga spoznali, ljubili, mu služili in se tako zveličali.

Brat Serafin je bil poleg tega, da je bil duhovni vodja misijona, tudi državni uradnik, ki je imel nalogo krčiti pragozd, širiti polja in pridobivati hrano za Indijance. Pri širjenju misijona, pridobivanju lesa, ustanovitvi šol.... je imel proste roke. Ta služba mu je jemala veliko časa, veliko je bilo dopisovanja z državo.

Svetniško in ob pomoči brata Angela je obe uspešno opravljal.

Zelo težko sta prišla do hrane in vedno upala na boljše čase. V novo naselje je kmalu prišlo 600 ljudi. Z njimi sta se najprej sporazumevala prek tolmača in se hkrati skušala naučiti jezika. Brat Serafin je za mnoge, ki jih je zaradi napadov na priseljence, ko so jim ti skušali vzeti zemljo, iskala policija, zanje dosegel pomilostitev. Učil jih je poljedelstva, obrti, živinoreje. Naselje je počasi, a vztrajno rastlo in dobilo tudi vodovod. Večkrat so se jim uprli, zlasti če so nasedli hujskačem, ki jim je bil misijon velika ovira. Pri pogajanju s plemeni, nasprotniki in državo je brat Serafin izvrstno obvladal diplomatske prijeme, ki pa niso vedno zadostovali. Do največjega upora je prišlo 24. maja 1893 zvečer, ob epidemiji ošpic, ko je skupina Indijancev napadla misijonarja in ju ranila. Rešila ju je Angelova puška in pa hitra pomoč vojske in zdravnika. Zelo sta bila vesela, ko sta že zelo ostarela in 1904 in 1905 končno dobila pomoč - več bratov iz Sicilije. Medtem, ko so jima moči pešale, se je mesto vedno bolj razvijalo. Postali so župnija, ustanovili so kmetijsko šolo in zavod za dekleta.

Utrujen od plodnega in napornega življenja ga je, 3. decembra 1918, obiskala sestra Smrt. Še več pa lahko izveste v knjižici »Apostol brazilskih Indijancev«, ki jo je pred kratkim ponatisnilo Ognjišče.

Od letos pa v Batah pri cerkvi stoji tudi njegov spomenik.

br. Gregor Rehar

JPIC konferenca v Indiji

»Mirno sobivanje v večkulturni in versko različni družbi« je bil naslov posveta kapucinskega »Sveta za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva« v Kannurju v Kerali, v Indiji. V današnjem svetu, polnem ideoloških, pretirano nacionalnih, rasnih, etničnih in plemenskih sporov ter verskih in kulturnih napetosti, je postalo skoraj nemogoče sobivanje ljudi različnih ver in kultur v spoštovanju in pravičnosti. Tudi tu nam je navdih sv. Frančišek Asiški, zlasti z obiskom pri sultanu, kamor je prišel kot človek vere in za seboj pustil svet križarjev, politike in verske sovražnosti. Tak dialog lahko tudi v današnjem svetu premaga vse ovire. O tem je tekla beseda na 2. narodnem posvetu »Sveta za pravičnost, mir in ohranjanje stvarstva« v Indiji. Bili so navzoči bratje iz osmih okrožij v okviru kapucinske konference iz In-

dije. Poleg 800 obletnice srečanja med Frančiškom in sultanom, pregleda uresničevanja sklepov preteklega srečanja, leta 2016, so se spomnili tudi 150 letnice rojstva Mahatme Gandhija, klimatskih sprememb ter njihovih vplivov na ljudi.

Z Jezusom v nakupovalni center

Bratje kapucini iz province sv. Konrada v Koloradu so že pred 19. leti v enem izmed nakupovalnih središč odprli »Katoliški center«. Vsak dan, razen ob nedeljah, v njem od 10. dopoldne pa do 8. zvečer delujejo štirje naši bratje. Sestavljen je iz sprejemnice in 100 sedežne kapele, v prvi vrsti namenjene mašam, pa tudi spovedi in priložnosti za pogovor z duhovnikom. Nekatere zanima, kako do zakramentov ali kako brati Sveto pismo, moliti... Vedno so jim na voljo tudi brezplačni izvodi Svetih pisem, verskega tiska, rožni venci, podobice.... Krajevni škof ta Center izredno močno podpira. Ker ni župnijsko središče, ob nedeljah tam ni maše, pa tudi drugače tam ni porok, pogrebov, krstov. Pred prazniki se število obiskov zelo poveča. Bratom pri delovanju centra pomaga okrog 60 prostovoljcev, ki sprejemajo tako angleško kot špansko govoreče obiskovalce. Bratje so sicer že pol stoletja navzoči v tej ameriški zvezni državi. Leta 1970 so prvi trije bratje kapucini iz Kansasa prišli v Denver na revno,

kriminala polno župnijo, ki je bila potrebna duhovnika. Kmalu se je naša navzočnost širila tako po mestu, kot izven njega. Prek raznovrstnih oblik pomoči so prinašali veselje evangelija odrinjenim in pozabljenim, revnim, izgubljenim, migrantom, bolnim, umirajočim in zapornikom. Poleg že omenjenega »Kato-liškega centra« imajo tudi potujočo ljudsko kuhinjo, ki na terenu nenehno lajša stiske revnih, v posebnih ambulantah jim nudijo tudi brezplačno zdravstveno oskrbo.

»Bratje naj vedno molijo ali kaj koristnega delajo!«

Bratje so skupaj

Za en mesec so se ameriški postulante pridružili ponovincem v ponoviciatu v San Antoniu v Teksasu. Skupaj so se učili, molili in

delali. Njihov glavni projekt je bila izgradnja slabega kilometra poti po samostanskem vrtu, ki bo namenjena duhovnim sprehodom, molitvi in osebnemu delu, tako bratov, kot tudi drugih ljudi, da bi tako kot učenca na poti v Emavs, hodili z Gospodom. Na poti bodo postavili tudi križev pot.

V Mednarodnem kolegiju so zaključili študijsko leto

V našem mednarodnem kolegiju so s slovesno mašo in letos pandemiji prilagojenim agapom končali študijsko leto. Mašo je daroval vrhovni vikar našega Reda br. Jose Angel Torres Rivera, ob somaševanju drugih bratov. Pandemijo in njen vpliv, tudi na kolegij, je poudaril tudi v pridigi. Študentje so, tako kot drugod po svetu, tudi tu prek spleta poslušali predavanja, kot tudi opravljali izpite. Študijsko leto se je začelo z 78 študenti in 15 drugimi brati, sedaj jih 29 odhaja iz Kolegija in prihaja 19 novih.

Franciscans International

FI je ob robu Visokega političnega foruma o trajnostnem razvoju in 44. srečanju Sveta za človekove pravice organizirala dva spletna dogodka. »Od besed k dejanjem« in Raziskovanje dejanskih korakov k človekovim pravicam, naravnanim politikam v svetu v krizi. Sedaj so

zelo težki časi za revne. Prizadeli so jih tako pandemija sama kot tudi ukrepi za zaježitev virusa. Nesorazmerni vpliv pandemije ni povezan le z neenakostmi v državah, temveč tudi med njimi na svetovni in regionalni ravni. Nujno potrebujemo politiko skladnosti in usklajenosti s človekovimi pravicami v smislu »Nikogar ne zapustimo za seboj!« (znan rek ameriške vojske; op. prev.). Na tem seminarju so strokovnjaki govorili o dejanskih izkušnjah držav, ki se nanašajo na trajnostni razvoj, podnebno politiko in usklajenost človekovih pravic.

Tudi drugi spletni dogodek je bil v povezan s Covidom 19 in sicer v povezavi s človekovimi pravicami ljudi, ki živijo v revščini, saj je pandemija razkrila, da revni niso le bolj izpostavljeni okužbi, ampak nosijo tudi nesorazmerno breme negativnih ekonomskih in socialnih posledic pandemije. Na dogodku so prikazali, kako dejavniki tveganja COVIDA 19 vplivajo na različne skupine ljudi, kako se ta spoznanja lahko uporabijo za zaščito revnih in socialno izključenih ljudi pred uničujočim ekonomskimi in družbenimi vplivi bolezni.

Druge dejavnosti FI

Očitno so zasedanja Sveta za človekove pravice (SČP) OZN še edina priložnost, kjer lahko odkrito razpravljajo z vlado Šrilanke in drugimi državami o spoštovanju človekovih pravic v tej državi. Žal se je država odločila za umik zaveze, da bo spoštovala Resolucijo Sveta OZN za človekove pravice, povečali so se tudi pritiski na civilno družbo, kar vse skupaj ogroža ta dialog s to državo. FI zahteva od SČP OZN, da uporabi ostrejši pristop in prosi posebnega odposlanca SČP OZN; da še naprej spremlja dogajanje v njej.

FI prav tako pozdravlja poročilo neodvisnega strokovnjaka SČP OZN, ki je izpostavlja pomembnost mednarodne solidarnosti pri izzivu podnebnih sprememb in spoznanje,

da bodo svetovne posledice le teh najbolj prizadele ljudi, ki so najmanj prispevali k nastanku krize. FI si še ves čas, tudi sedaj v dobi COVID-19, prizadeva opozarjati na težave najbolj zapostavljenih. Tako so na tej seji SČP OZN opozorili tudi na težave migrantov v Srednji Ameriki, obenem pa sta na njej prvič dva zastopnika otrokovih človekovih pravic nagovorila njegove članke glede zaščite njihovih pravic in okolja. K temu se pridružuje tudi FI. Vsako leto 1.7 milijona otrok, mlajših od pet let, umre zaradi slabšanja okolja, čemur bi se lahko izognili, milijone otrok prizadenejo bolezni, invalidnost in nabor drugih prizadetosti, nekatere izmed njih so lahko trajne. Potrebno je hitro in učinkovito ukrepanje.

Papež bo v Assisiju podpisal novo okrožnico

Papež Frančišek bo 3. oktobra v Assisiju podpisal svojo novo, že dolgo pričakovano, okrožnico »Vsi bratje«. Zaradi pandemije bo tokrat slovesnost brez vernikov. Frančišku je pri vprašanju družbene odgovornosti in prijateljstva vzor prav njegov zavetnik sv. Frančišek Asiški«. V okrožnici nas spodbuja, naj svet obrnemo v drugo smer, ko bo krivičnost nadomestila ljubezen

br. Gregor Rehar

Sandra Sabbattini

Letošnja pandemija je vplivala tudi na število priznanih blaženih, ki bi jih imeli v Katoliški Cerkvi, če bi slovesnosti razglasitve ne bile prestavljene.

Med njimi je tudi Sandra Sabbattini, ki bi morala biti beatificirana 14. junija 2020.

Rojena je bila 19. avgusta 1961 v Rimini-ju, kot prva od dveh otrok (njen brat Rafael je postal zdravnik). Družina se je leta 1965 preselila v župnijo svetega Girolama, kjer so živeli skupaj z župnikom, ki je bil Sandrin stric. Njeno otroštvo je bilo tako prežeto z vero. Že desetletna je začela pisati dnevnik, kar je počela do svoje smrti. Vanj je že kot otrok zapisala: »Življenje brez Boga, je zgolj minevanje časa – naj bo dolgočasno ali veselo, gre le za čas, ki se polni, medtem ko se čaka na smrt.«

Ko je stric v svojo župnijo povabil skupnost papeža Janeza 23., je Sandra leta 1973 spoznala Oresteja Benzija, ustanovitelja te skupnosti, ki je prav tako že spoznan za Božjega služabnika. Od njega je srkala duhovnost.

Naslednje leto se je udeležila počitniškega programa, ki ga je skupnost pripravila, v katerem so najstniki pomagali otrokom s posebnimi potrebami. Ko se je vrnila domov je materi pripovedovala: »Garali smo, ampak teh ljudi ne bom nikoli zapustila!« Leta 1980 je z odliko zaključila svoje srednješolsko izobraževanje in se vpisala na študij medicine v Bologno. Vseskozi pa je gojila željo, da bi šla

v Afriko in skrbela za revne in bolne. Med počitnicami je sodelovala v rehabilitacijskih programih za zasvojene z mamili. Pri vsem tem je ohranjala vsakodnevno molitev, pela v zboru, se učila igrati klavir ...

Na srečanjih skupnosti papeža Janeza 23. je spoznala Gvida Rossija, fanta, ki je bil malo starejši od nje, imel pa je iste vrednote in želje za prihodnost. Zaljubila sta se, se zaročila in se nameravala poročiti (oba sta izrekla obljubo vzdržnosti). Oba sta želela po poroki postati misijonarja v Afriki, vendar jima je njen oče svetoval, da naj ne prehitevata z odločitvijo. 24. aprila 1984 se je skupaj z zaročencem in prijateljem Elijo želela udeležiti srečanja skupnosti blizu Riminija. Ko je izstopila iz avta, jo je (in njenega prijatelja) zadel mimo vozeči avtomobil. Poškodbe so bile tako hude, da je padla v komo in čez dober teden (2. maja) umrla. Pokopali so jo 5. maja 1984.

Leta 1985 je Benzi uredil izdajo njenega dnevnika, kamor je zapisovala svoja doživetja in doživljanja. Prav tako se je trudil, da se je začel njen postopek za beatifikacijo, ki ga je 6. marca 2018 odobril papež Frančišek in s tem potrdil, da je Sandra Sabbattini živela vzorno življenje. Po čudežu, ki se je zgodil na njeno priprošnjo, so v škofiji Rimini razglasili, da bo razglašena za blaženo 14. junija 2020, kar pa je bilo prestavljeno zaradi pandemije za nedoločen čas.

Bogovi in kralji

Lynn Austin

Lynn Austin je pisateljica mnogih krščanskih romanov in avtorica, ki je osvojila največ (osem) Christy nagrad (nagrade za literarna dela, ki prinašajo krščanski pogled na svet). Svojo pisateljsko kariero je začela kot bralka. Ker ji ni bil všeč občutek brezupa, ki so ji ga pogosto prinašale knjige, se je odločila, da zgodbe pove na svoj način, ki izraža, da je življenje lahko trdo in težko, ampak da je Bog dober. V tem času se je preselila iz Kanade v ZDA, kjer je eno leto poučevala na krščanski srednji šoli, potem pa se je povsem posvetila pisanju. Do svoje prve objavljene knjige je prišla po enajstih letih.

Svoje pripovedi snuje na dogodkih ljudi, ki jih pozna, hkrati pa pozorno preuči čas,

v katerem se zgodba dogaja in opise ljudi takratnega časa.

Biblijski roman *Bogovi in kralji* je del serije *Kronika kraljev*, ki vsebuje pet knjig, in se dogaja v času dveh izraelskih kraljev – Ahaza in Ezekija (leta 732-726 pred Kr.) v Jeruzalemu. Skozi zgodbo tako spremljamo krutega in šibkega kralja Ahaza, njegov harem, žrtvovanje otrok poganskemu bogu Molohu, boje za oblast, šibko vero levitov. Po drugi strani pa prizadevanje matere Abije, da bi ohranila Ezekija pri življenju in življenje tega kraljevega sina ter njegov trud, da bi obrnil ljudstvo spet nazaj k veri v Jahveja.

Besedilo je kombinacija svetopisemskih odlomkov in opisa oseb ter njihovega notranjega sveta, kar daje zapisanemu sodobnost in dela roman privlačen in zanimiv za branje.

Luce (ZDA, 2019)

Kot da bi slutili, so še pred rasnimi nemiri in zagonom gibanja #blacklivesmatter v Hoolywoodu lansirali film *Luce*, ki je šele letos postal zares aktualen. Bela starša posvojita temnopoltega dečka siroto iz Eritreje, ki skozi leta postane vzoren športnik in dijak, najboljši primer spodobnega mladeniča, ki bo uresničeval ameriške sanje o uspehu. A ta mladenič se ne želi etiketirati, čeprav njegova profesorica zgodovine, ki je prav tako temnopolta to vztrajno z njim dela. Sam se zdi neobremenjen z rasno raznolikostjo, čeprav rad pomaga temnopoltim sošolcem, da ne zaidejo v težave. Vsa zgodba se zaostri, ko ga profesorica zgodovine začne sumiti, da fant ni v resnici to, za kar se izdaja. Končno razumevanje filma se razkrije v sklepnem govoru dijaka pred celotno šolo, kjer opiše da njegova nova mama ni vedela izgovarjati

njegovega imena, zato so mu preprosto nadelo ime Luce. S tem poudari, da je njegovo »uspešno« življenje plod načina vzgoje premožnejšega belega prebivalstva, medtem ko se od temnopoltnih kaj takega niti ne pričakuje.

Mnogi bi pomislili da je v 21. stoletju zadnji čas, da se preneha rasizem in razlikovanje ljudi glede na raso a stvar je precej bolj kompleksna kot izgleda na prvi pogled. Temnopoltni so prispeli v Ameriko kot sužnji, brez pravic, kot poceni delovna sila in zato je že samo izhodišče o debati glede rasizma neenakopravno. Krščanska drža je seveda taka, kot jo je imel Kristus sam, ki ni delal razlike med judi in pogani, torej je Odrešenik za vse ljudi.

V filmu bi izpostavil dva močna ženska lika, to je najprej Lucova nova mama, ki jo igra Naomi Watts ter profesorica zgodovine, ki jo igra Octavia Spencer. Dve Hollywoodski prvokategornici filmu dodata avtentičnost in svežino s svojo dramatično upodobitvijo likov, ki jih igrata.

Matjaž Kosi

Obvestila

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Dogodki v Domu duhovnosti Kančevci

OKTOBER

- 16. – 23.: Duhovne vaje s postenjem – 2. skupina (br. Miha Sekolovnik, Ruth Müller-Wick)
- 25. – 30.: Osebnost spremljane duhovne vaje (Ekipa bratov in sester Frančiškovi redov)

NOVEMBER

- 6. – 8.: Delavnica meditativnega plesa (Ruth Müller-Wick, Barbara Alič in br. Stane Bešter)
- 20. – 22.: Z nadškofom Marjanom Turnškom prebiramo pisma papeža Frančiška (dr. Marjan Turnšek, upokojeni mariborski nadškof).
- Vikend delavnica za zakonske pare (Lidija in Jože Kociper)
- 21.: Odmik za moške (br. Milan Kvas, Janez Bohanec)
- 27. – 29.: Duhovne vaje z očeti vere (br. Miran Špelič)

DECEMBER

- 4. – 6.: Logoterapevtski vikend (mag. Martin Lisec)
- 11. – 13.: Šola za animatorje ABC 1 (Fani Pečar)
- 28. 12. 2020 – 2. 1. 2021: Duhovna obnova s silvestrovanjem za Vero in Luč (skupina Pridi)
- 29. 12. 2020 – 1. 1. 2021: Duhovna obnova s silvestrovanjem za družine (br. Primož Kovač, br. Stane Bešter, s. Petra Mohorko, animatorji)

Si vedel, da

1. oktober je svetovni dan glasbe. Pobudo za njegovo praznovanje je prvič dal leta 1975 Mednarodni glasbeni svet (International Music Council, IMC). Violinist Yehudi Menuhin je takrat zapisal, da je namen praznovanja tega dne spodbujanje promocije glasbene umetnosti v celotni družbi, poudarjanje Unescovih idealov o miru in prijateljstvu ter kulturnem razvoju in predstavljanje aktivnosti Mednarodnega glasbenega sveta. Tokrat si bomo v tej rubriki pogledali zanimiva dejstva o glasbi.

- ... da nobeden od članov skupine Beatles ni znal brati in pisati not.

- ... da je študija leta 2007 ugotovila, da glasba pomaga rastlinam, da rastejo hitreje.
- ... da Leo Fender, ki je izdelal prvo električno in prvo bas kitaro, ni znal igrati kitare.
- ... da so nam navadno originalne izvedbe pesmi ljubše, ne zato, ker bi bile boljše, ampak ker jih najprej slišimo.

Za tiste, ki ne vedo ...

To so višaji in ne # hashtagi.

- ... da se človekov srčni utrip prilagodi glasbi, ki jo trenutno poslušša.
- ... da je več ljudi v monaškem simfoničnem orkestru kot v njihovi vojski.
- ... da je prva in za sedaj edina glasbena skupina, ki je igrala na vseh sedmih kontinentih, Metallica.
- ... da je Freddie Mercury pri igranju pesmi Bohemian Rhapsody igral na isti klavir kot Paul McCartney pri pesmi Hey Jude.
- ... da je glasba zraven slikanja, poezije, literature in arhitekture bila olimpijska disciplina od leta 1912 do 1948.
- ... da je Mozart leta 2016 prodal več zgoščenk kot Beyonce.
- ... da poslušanje glasne glasbe spodbuja pitje.
- ... da je najdaljša državna himna himna Grčije, ima 158 verzov.
- ... da je najdražji instrument na svetu Stradivarijeva violina, ki je bila prodana leta 2011 za 15,9 milijonov dolarjev.
- ... da glasbo Tine Turner uporabljajo na letališču v Gloucestershiru (UK) za odganjanje ptic.
- ... da sta se Bach in Händel rodila isto leto in živela le okrog 130 kilometrov narazen, vendar se nista nikoli srečala.
- ... da redki ljudje slišijo glasbo v sanjah.

Človek kar obstane ob takšni lepoti

Morje je dalo energijo za
volitve Narodnega sveta

Ti krogi čakajo na najmočnejše

Pri vaterpolu maske niso bile potrebne

Sinje morje je čakalo samo na nas

Vsi slavimo Boga

Daleč naokrog
najboljši plesalec

Da bi večkrat bilo tako...

Tu je Bog
na široko razprl roke

Kot slap
se izliva želja
v reko življenja.
Naj se izpolnijo hrepenenja.
Kot veter veje dreves,
sanje osvežijo trdoto vsakdana
in poletiš z njimi
kot ptica zarana.
Misel se ne ustavi –
travnik cvetlic je, pisanih barv.
Kot sonce s toplino
stopi vso ostrino,
srce srcu odpuščajoče daje
ljubezen in milino.

Milena Bratina

